

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Friis-Møller, Kai.; Kai Friis-Møller.

Titel | Title:

Belgiens Lyre

Udgivet år og sted | Publication time and place: København : V. Pio, 1915

Fysiske størrelse | Physical extent:

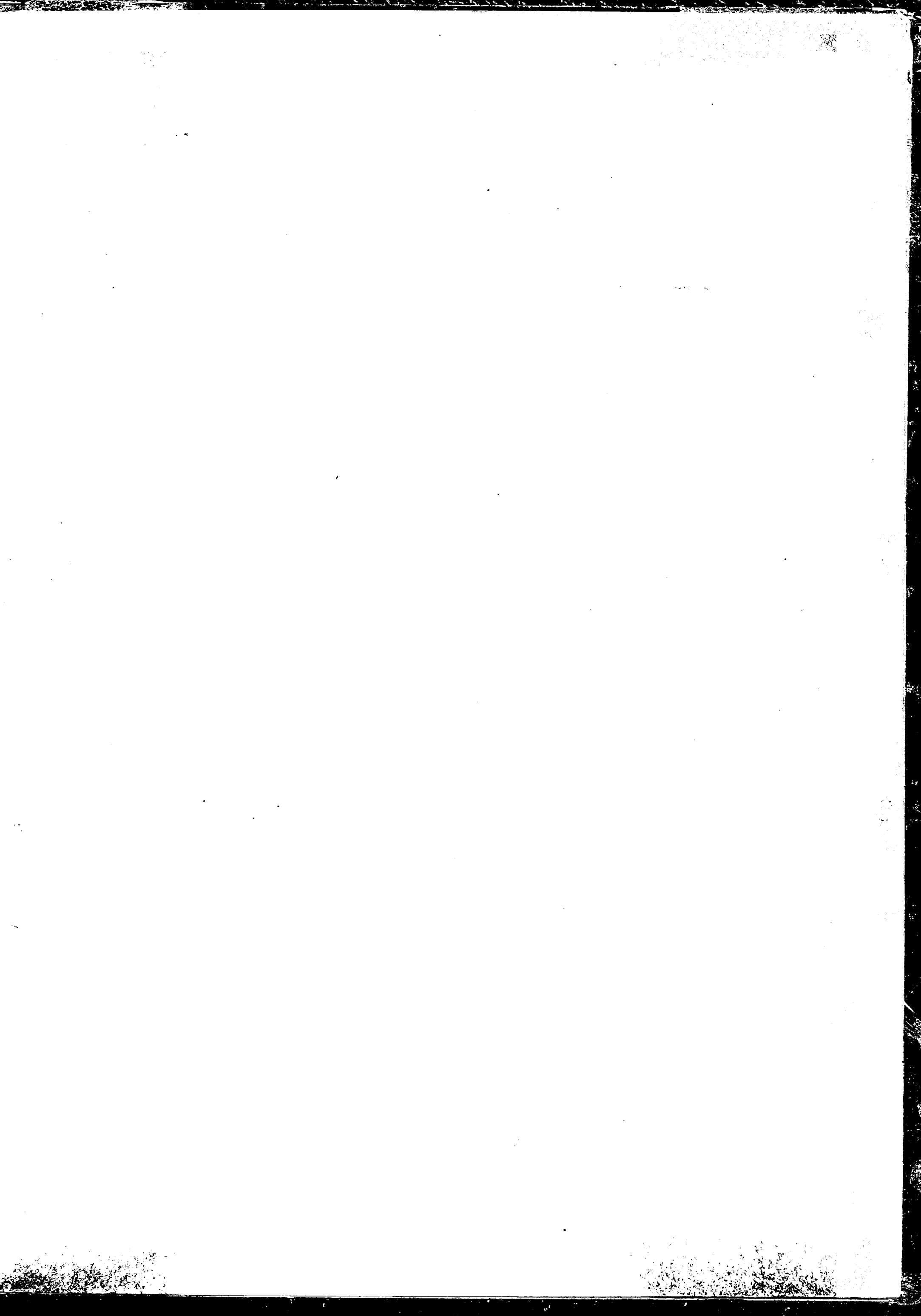
136 s.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

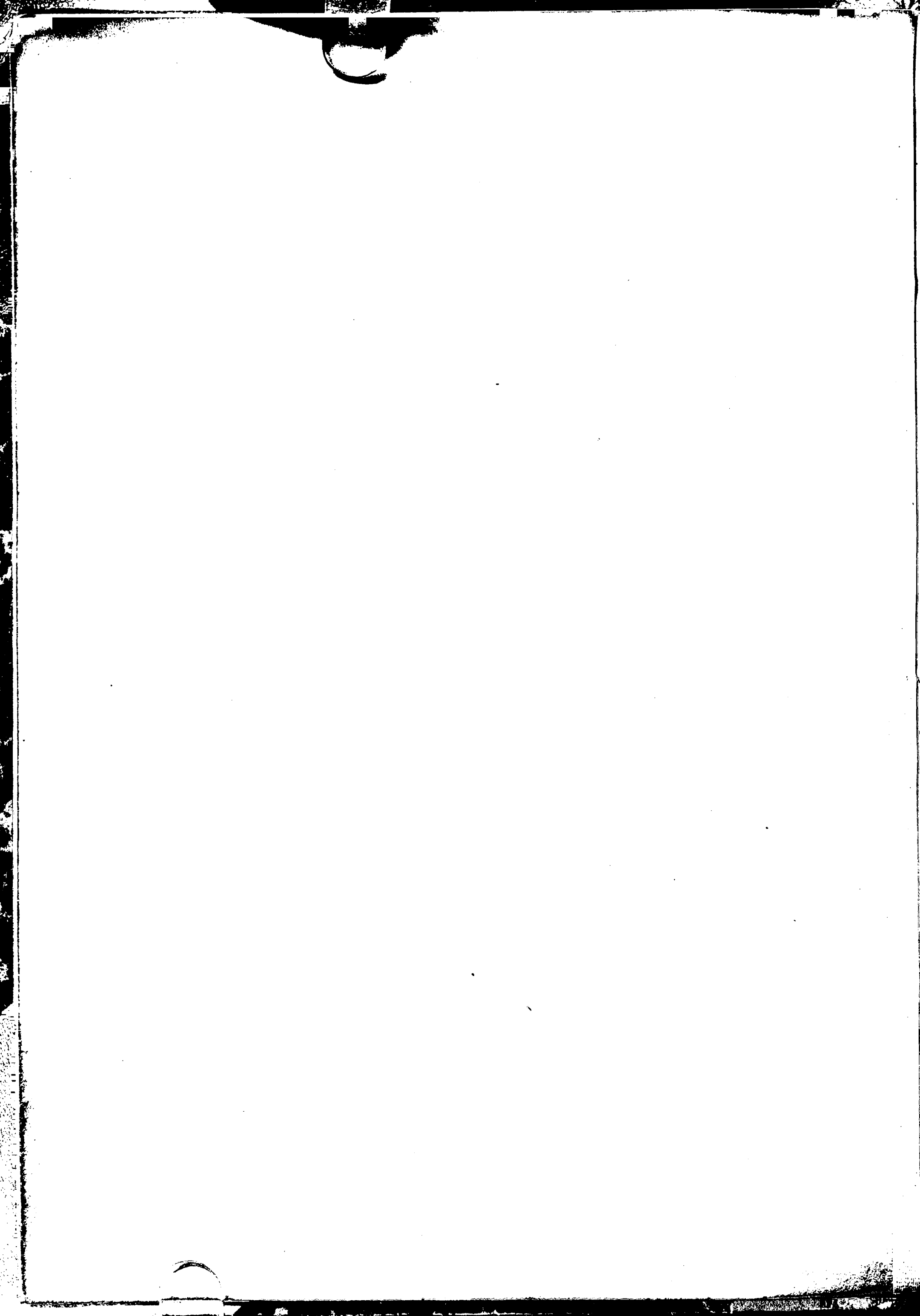

KAI FRIIS-MØLLER

BELGIENS
LYRE

KØBENHAVN 1915
FORLAGT AF V. PIOS BOGHANDEL
— POVL BRANNER —

BELGIENS LYRE

KAI FRIIS-MØLLER

BELGIENS
LYRE

KØBENHAVN
FORLAGT AF V. PIOS BOGHANDEL
— POVL BRANNER —

1915

TRYKT HOS J. JØRGENSEN & Co. (IVAR JANTZEN)

BELGIENS LYRE

I.

Belgiens Navn, som ingen nu kan høre nævnt uden at bevæges, har maaske indtil 1914 haft en lidt prosaisk Klang i adskillige danske Øren. Man var i sin Barnheds Geografitimer bleven gjort saa indtrængende opmærksom paa Landets blomstrende Fabrikdrift, at der ligesom hang Kulstøv ved alle Ordets Bogstaver. Og Navnet Flandern, der er saa poetisk som Verdenshistorien, var jo efterhaanden gleden aldeles ud af den daglige Tale.

Men for nogle iblandt os var der et Skin af Rubiner og Diamanter, hvor der for de fleste kun var sorte Kul! For de litterært interesserede iblandt os var det nye Navn ligesaa transcendentalt lysende som det gamle, idet dets Nævnelser for dem øjeblikkelig fremmanede en Række Digterværker, der hører til Kronjuvelerne i den nyere franske Poesis brogede Skatkammer.

Ja, i den *nyeste* franske Poesi — thi skønt den belgiske Digtning allerede optager saa anseelig en Plads paa Bogelskerens Reoler og vejer saa tungt til i hans Bevidsthed, er den dog Europalitteraturens alleryngste. Det moderne Belgien kan jo som Stat ikke føre sin Alder længere tilbage end til 1830 — og dets Litteratur er endnu et halvt Aarhundrede yngre, født c. 1880. Før denne Tid kan det kun opvise ganske enkelte fængslende

Forfatterfysiognomier som den forfinede Essayist *Octave Pirmez* (1832—1883) og især den ejendommelige *Charles de Coster*, lige fremragende som Fransk-filolog, som Fortæller og som yderst race-bevidst Flamlænder. Om hans Hovedværk *La Légende d'Ulenspiegel* har *Émile Verhaeren* nylig sagt til en Medarbejder ved *The Morning Post*: »Alle den senere belgiske Litteraturs Ejendommeligheder er at finde i denne bemærkelsesværdige Bog«. Den er en af Handling og Kolorit bugnende historisk Roman, skreven med Mesterskab paa det XVI. Aarhundredes Fransk, i Rabelais' og Montaignes saftige og farverige Mundart, og skildrende hin Tids rasende Kampe imellem de spanske Usurpatorer og det flamske Folk, hvis paa samme Tid frodige og stædige, mystiske og handledygtige Natur er inkarneret i den mandlige Hovedperson, Fabelfiguren Thyl Ulenspiegel. Netop nu, da det skønne Belgien atter bløder under et fremmed Voldsherredømme, er det mærkeligt gribende at læse denne Roman om Ulenspiegel, »Flanderns Aand«, og den trodsige Kamp imod Tyrannen Philip II, som han fører i Forbund med Nele, sin Veninde fra Barndommen, »Flanderns Hjerte«, og den brave, madkære Lamme Goedzak, »Flanderns Mave«.

Kunde ikke disse Linier af Ulenspiegels Sang mod Føreren for de fjendtlige Hære — med et Par smaa Ændringer — synes digtet just nu om en helt moderne Fyrste:

C'est qu'il veut être roi
 Par le glaive et par la force,
 Roi absolu pour tout de bon,
 Ce Monseigneur et Grande Altesse;
 C'est qu'il veut prendre en trahison
 Plusieurs belles villes et même Anvers;

— — — — —

Monsieur sa grande Altesse
Dans une ville sans défense
Cria: »Tue! tue! Vive la messe!«
Avec ses beaux mignons,
Ayant des yeux ou brille
Le feu honteux, impudent et inquiet
De la luxure sans amour.

Særlig stærkt lysende og løftende virker Bogens frimodige Slutning:

En katolsk Præst i Følge med en Borgmester nogle Raadmænd og en Bonde finder en skønne Morgen Ulen-
spiegel liggende tilsyneladende afsjælet paa Marken. Præsten jubler: »Gud være lovet, den store Gøjser er død!« og beordrer ham jordet paa Stedet. Bonden graver et Hul, anbringer Thyl i det, og tildækker ham med Sand. Men just som alle knæler, mens Præsten læser en Bøn, opstaar der en mægtig Uro i Sandet, og prustende og skuttende sig springer den hedengangne frem og griber Præsten i Struben: »Naa, saa du begraver mig levende, mens jeg sover. Hvor er Nele? Har du ogsaa begravet hende? Hvem er du?« — Præsten flygter skrigende: »Den store Gøjser er vendt tilbage til Jorden. Gud i Himlen, tag min Sjæl!« Ulen-
spiegel kysser sin Nele og gaar derefter løs paa det øvrige Selskab med Ordene: »Naa, saa I vil begrave Ulen-
spiegel, Flanderns Aand, og Nele, Flanderns Hjerte? Hun kan ogsaa sove, men dø — aldrig! Kom, Nele.« — »Og han gik bort med hende«, slutter de Coster, »syngende sin sjette Sang, men ingen ved, hvor han sang den sidste«.

II.

De Coster døde 1879 og kom saaledes ikke til at høre det Væld af klangrige Sange, i hvilke Flanderns

Aand i Løbet af Aarhundredets sidste Decennier endnu en Gang skulde godtgøre sin Livskraft og sin Selvstændighed. Men skønt man i *La grande Encyclopédie's* Afhandling om belgisk Litteratur — trykt 1890 — kun finder en yngre Lyriker, *Albert Giraud*, hæderligt omtalt som »dreven«, og skønt Artiklens Forfatter om Belgiens hele Aandsliv udtaler, at »til Trods for alle de Anstregelser, som de belgiske Forfattere gør sig, er dette Lands Litteratur endnu hverken meget rig eller meget original«, — saa havde Flanderns unge Digtergeneration i det Ti-aar, der da var forløbet siden de Costers Død, visselig ikke anstrengt sig uden Resultater. Foruden Giraud havde ogsaa baade *Georges Rodenbach* og *Émile Verhaeren* udsendt adskillige Bind Vers, der ikke af Eftertiden er befundne slet saa uoriginale, som de altsaa beklageligt nok har forekommet den parisiske Encyklopædist. Verhaeren alene havde skrevet hele fem store Digtsamlinger, der ikke rummer Spor af halvmodne Juvenalia, men derimod adskillige af hans mesterligste og mest glødende Poesier.

Det første Signal til — og ydre Tegn paa — denne pludselige poetiske Blomstring var Oprettelsen i 1880 af Tidsskriftet *La Jeune Belgique*, hvis Grundlægger, den udsøgte *poeta minor*, *Max Waller* forbausende hurtigt samlede en hel Hærskare af unge Talenter om sig. Jeg har allerede nævnt *Albert Giraud*, denne pikante Artifex, der har turneret utallige Rondeaux med en Overlegenhed, der er saa meget desto mere forbløffende, som han har givet denne ærværdige *forme fixe* et højst ukonventionelt, helt moderne Indhold — *Georges Rodenbach*, der *sotto voce* har fremmanet, utrætteligt, sin Fødeby *Bruges'* gravstille Skønhed — og endelig den største af dem alle,

Èmile Verhaeren, hvis lyriske Eksaltationer og sproglige Mesterskab er for overordentlige til at man kan blot antyde deres Storhed med et Par Epitheta. Men med disse Navne er Listen over Belgiens store og fine Lyrikere ikke paa langt nær udtømt: Tilbage er — for straks at nævne Kontrasten til Verhaerens stormfulde Geni — den aandige og ekstatiske *Charles Lerberghe*, om hvem *Edmund Gosse* nylig, i sit Bidrag til *King Alberts Book*, har skrevet træffende, at »hans Pen var dyppet i maanelys Dug«, — *Max Elskamp*, denne naive Mystiker, der synes født med et Par Splinter af en gotisk Kirkerude i sine Øjne — *André Fontainas*, hvis Vers maaske er de finest nuancerede Gobeliner, der vævedes i Bruxelles — og utallige andre. Tilsammen en flunkende ny Pleiade, der i Fremtidens Litteraturhistorie vil komme til at straale med ganske samme Glans som *Ronsards*, *Remy Belleaus* og *Joachim du Bellays* klassiske Stjernebillede.

III.

Sine kunstneriske Forbilleder fandt Pionererne for denne Belgiens poetiske Renæssance i de parisiske *parnassiens* og deres store Læremestre, i *Banville*, *Leconte de Lisle* — og først og sidst *Charles Baudelaire*. *Edmond Picard*, den alsidige Jurist, i hvis *Pro Arte* Programmet for den unge Bevægelse først udformedes, har 1884 i en Fortale til en Bog af *Léon Cladel* refereret følgende bemærkelsesværdige Udtalelse af denne: »Endnu i Gaar Aftes har jeg holdt Foredrag for dem (de unge) om Baudelaire . . . det er deres Prototype . . . Albert Giraud, blandt andre, tror paa ham som en Senegal-Neger tror paa sin *manitou* . . .«

Skønt Giraud med sin bevidste Søgen *hors du siècle* tydeligvis fortsætter en Tankerække fra »Syndens Blomster« kunde Claudels spøgefuldt injurierende Sammenligning med Senegambieren maaske nok saa vel anvendes paa en *Iwan Gilkin*, hvis versifikatoriske Rutine netop, fordi det hele Idé- og Stemningsindhold i en Række af hans Digtsamlinger kun er direkte Laan fra den store Prototype, jævnlgt bringer Læseren til at ihukomme Verlaines Fordømmelse af Rimet som et Skillingsmykke, smedet af en gal Neger. . . Men, rent bortset fra dette enkelte Tilfælde af plat og servil Efterligning, kan man hos mange af Belgiens største moderne Skribenter spore en virkelig personlig modtaget Indflydelse fra Baudelaires Fortvivlelshymner.

I en lille Baudelairestudie i *La Revue Scandinave* (August—September 1911) har jeg berørt dette Forhold i et Par Linjer, som jeg vil tillade mig at gentage.

»I nogle af Verhaerens tidligste Digtsamlinger, i *Les Soirs* og *Les Débâcles* genfinder vi Tonerne fra Spleen-digtene i *Fleurs du Mal* orkestrerede med en næsten overmenneskelig Voldsomhed, — og vi hører dem hos Rodenbach, dæmpede til en smertelig og enerverende Kammermusik. Den tredie store Belgier, paa hvis Værk Baudelaire har øvet en paaviselig Indflydelse, er ikke berømt for sine lyriske Digtes Skyld, men som Dramatiker. Tilsyneladende kan ingen Poesi være mere forskellig fra Mesterens marmorne Strofer end de smaa svævende og slørede Sange, men hvilke Maurice Maeterlinck debuterede. Men Planterne i disse »hede Drivhuse« *) er i Virkeligheden nært beslægtede med »Syndens Blomster«.

*) *Serres chaudes* er Titlen paa M.s Ungdomsdigte.

De husker Slutningen af »Den brustne Klokke«:

Min Sjæl har slaaet Revne og naar den i sin Lede
i Natteluftens Kulde vil sine Sange sprede,
da kan det ofte hænde, at dens svage, brustne Stemme,

kun lyder som Rallen af en Saaret, alle glemme
ved Randen af en Blodsø, i en vældig Dynge Lig,
og som dør i kraftløs Spænding, i afmægtige Skrig!*)

Den Stemning af angstfuld Afmagt, som denne ud-
præget Baudelaireske Lignelse bibringer os, er det ikke
ganske den samme, som famler efter Udtryk i de Mae-
terlinckske Vers' sammenhængsløse og kontradiktoriske
Billeder:

En Matros' Lede i Ørkenen. . .
Et Krigsskib for fulde Sejl i en Kanal. . .
Alle Kongens Døtre er ude i en Baad midt i Stormen. . .

Og er det ikke af et intenst Drømmeri over slige
Symboler, at *Les Aveugles* og *Pelléas et Mélisande*
er opstaaede?»

Naar jeg har anført disse Linier fra en gammel Ar-
tikel af mig selv, er det min Undskyldning, at jeg væsentlig
har gjort det for at benytte Lejligheden til at knytte et
Par supplerende Bemærkninger til dem. Det er jo saa-
dan, at slige skematiske Paavisninger af Indflydelse fra
en Skribent til en anden let giver det Indtryk, at dig-
terisk Originalitet egentlig slet ikke eksisterer, men at
den ganske Verdenslitteratur er en uhyre Svikmølle af
aandelige Laan, prolongerede igennem utallige Slægtled.
Det har dog langtfra været min Hensigt, da jeg skrev
ovenstaaende, at godkende den førnævnte Leksikografs
distantte Betragtning af belgisk Digtning som væsentlig

*) Sophus Michaëlis' Oversættelse.

uoriginal. Jeg understreger, at den Paavirkning, Baudelaires Digtning uomtvistelig har øvet paa Belgiens Lyrikere, næsten overalt er bleven »personlig modtaget« — omformet i Overensstemmelse med de forskelliges Individualitet med og selve den flanderske Aand. At denne har Særegenheder, der maatte gøre en belgisk Lyriker særlig modtagelig for Aanden og Tonen i *Les Fleurs du Mal*, er let at overbevise sig om. Den letteste Maade er vel at sammenholde hans Poesi med hans congeniale belgiske Illustrator, *Felicien Rops'* Træsnit. Den aldrig formidlede Dualisme, der er Ideen i Baudelaires Digtning, den opslidende Duel imellem Kødet og Sjælen, der er Kilden til hans filosofiske Fortvivlelse, kunde ikke andet end give Genklang i det Land, der har fostret baade van Eych og Rubens, — den Race, hvis Sjæl igennem Aarhunder har været tvedelt imellem Klosteret og Kermessen.

IV.

Iøvrigt er den belgiske Poesi forlængst løst fra ethvert Afhængighedsforhold til den franske. Dens ypperste Repræsentant — Émile Verhaeren — har for Aaringer tilbage kæmpet sig ud af den dødelige Desperation, der kom til Orde i Digtsamlingerne *Les Soirs* og *Les Débauches*, frem til en altfavnende Livsbekræftelse, en Harmoni, der ikke beror paa nogen Flugt fra Virkeligheden eller æstetisk Eklekticisme, men tværtimod opsuger i sig alle den moderne Verdens grelleste Misklange og magisk forvandler dem til vildtsvulmende Vellyd. I hans Rytmer aander nu ikke blot *toute la Flandre*, men hele Nutidens Menneskehed. Efter *Swinburnes* Død maa han uomtvistelig kaldes — som Gosse har kaldt

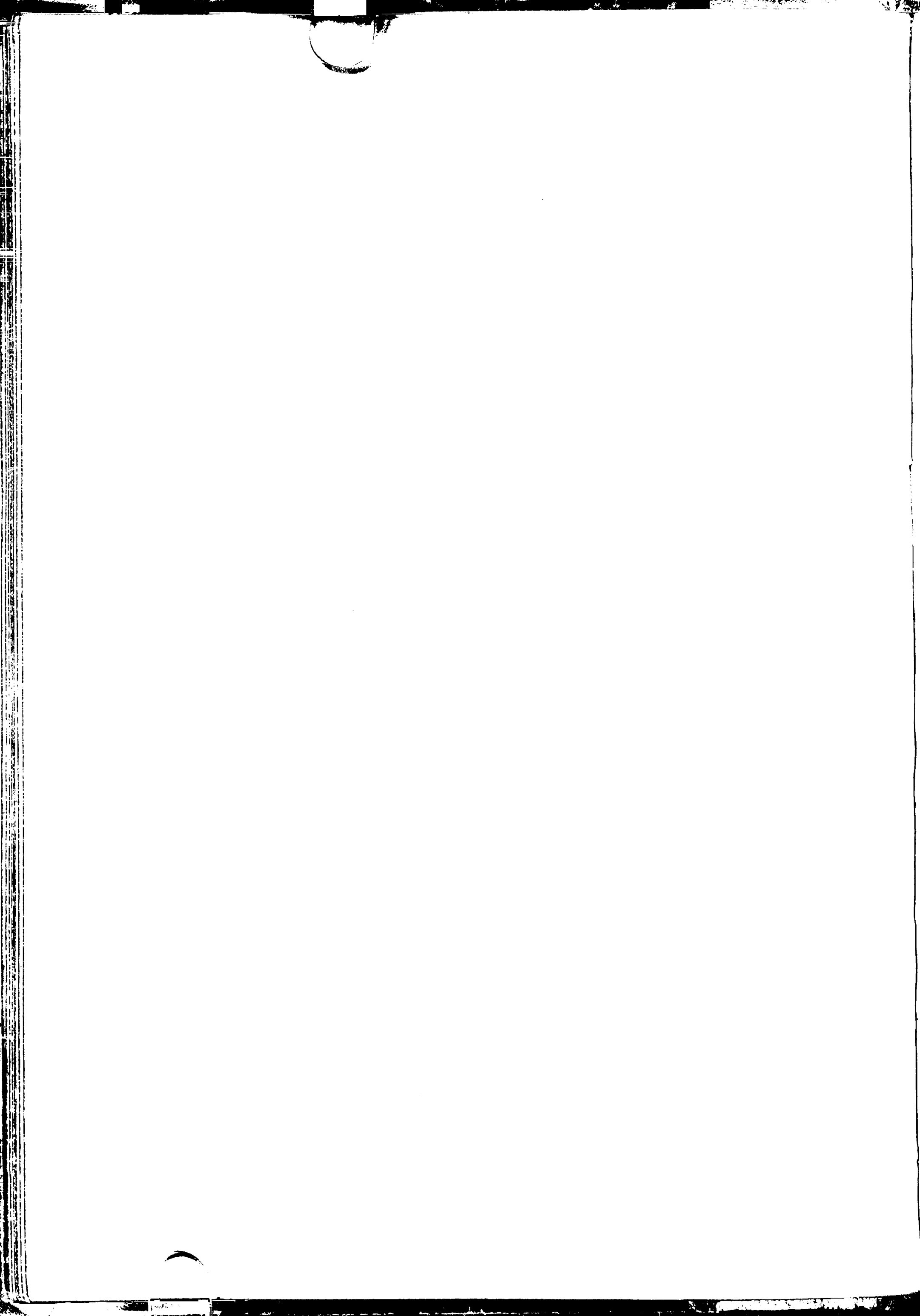
ham i den ovenfor citerede Artikel — »Verdens største nulevende Digter.«

I denne Forbindelse maa jeg beklage, at det foreliggende opusculum hverken for hans eller nogen af de øvrige repræsenterede Digteres Vedkommende kan give mere end en fattig Mundsmag. Men Hensigten med dette lille Udvalg af danske Gengivelser er jo ikke at stille den stedlige Læseverdens Lyst til at kende Belgiens rige Poesi, men blot yderligere at ægge den.

For Manglerne ved mine Versoversættelser finder jeg derfor nogen Trøst i den Kendsgerning, at det er lykkedes mig at tilvejebringe en Række bibliografiske Noter, som vel ikke er udtømmende, men i hvert Fald mere omfattende, end man kan finde dem i nogen tilsvarende fransk Antologi.

Marts 1914⁵.

KAI FRIIS-MØLLER.

EMILE VAN ARENBERG

ÉMILE VAN ARENBERG

BIOGRAFI:

Født i Louvain 15. Mai 1854.
Dr. juris. Fredsdommer i
Ixelles.

BIBLIOGRAFI:

1904: *Carillons* (Oscar Lamberty, Bruxelles).

VESUV

Vesuv — som i et blaanende Spejl — i Havet ser
Sin gyldne Hjelm, hvorover som Fjerbusk Osen
brammer —

Og en synkende Straale af glohed Lava flammer
I den sortladne Hjelmbusk som en purpurfarvet
Fjer.

Med Vulkanen er den ensomme Digter dybt be-
slægtet:

For hans Fod danser Mængden til Bølgens Melodi —
Blidt Lys og Blomsterdufte beruser den sig i,
Og Kraterets Kræfter har den spottende fornægtet.

Men i Vaande hæver han sig mod Himlens tavse
Rum;

I hans Side føles Vunden bestandig mere grum —
Det er, som om den ned i hans Væsens Grund-
vold trænger.

Saa — i Mulmet, som flygter — udlader han sig brat:
Sit Bryst, der er fuldt af Aske og Brand, han sønder-
flænger

Og skaber egenmægtig en Sol i dybest Nat!

GEORGES EEKHOUD

GEORGES EEKHOUD

BIOGRAFI:

Født i Antwerpen 27. Mai 1854. Studerede i Svejts. Gennemgik Militærskolen. Dramaturg og Litteraturkritiker ved forskellige belgiske Blade. Stiftede sammen med *Max Waller* o. a. *La Jeune Belgique*. Korrespondent til *Mercure de France*. Professor i Litteratur ved det nye Universitet i *Bruxelles*.

BIBLIOGRAFI:

Poesi: 1877: *Myrtes et Cyprès* (Joast, Paris). 1878: *Zigzags poétiques* (id. ibid.). 1879: *Les Pittoresques* (id. ibid.).

Prosa: 1881: *Henri Conscience* (Lebêque, Bruxelles). 1884: *Kees Dorik* (Kistemaeckers, ibid.). 1885: *Kermesses* (id. ibid.). 1886: *Les Milices de St. Francois* (Monnom, ibid.). 1887: *Nouvelles Kermesses* (id. ibid.). 1888—1893: *La nouvelle Cart-hage* (Lacomblez, ibid.). 1891: *Les Fusillés de Malines* (id. ibid.). 1892: *Le cycle Patibulaire* (Kistemaeckers, ibid. 1896 *Mercure*, Paris). 1893: *Au Siècle de Shakespeare* (Lacomblez, ibid.). 1895: *Mes Communions* (Kistemaeckers, ibid. 1897 *Mercure*, Paris). 1899: *Escal-Vigor*, Roman (id. ibid.). 1900: *La Faneuse d'amour* (id. ibid.). 1904: *L'autre vue* (id. ibid.). 1911: *Les peintres animaliers* (Coll. de l'art belge au XIX siècle. Librairie nationale d'art et d'histoire). 1912: *Les libertins d'Anvers* (*Mercure*, Paris).

Drama: 1895: *Philaster*, efter Beaumont og Fletcher (Monnom, ibid.). 1896: *Edouard II*, efter Marlowe (id. ibid.). *L'imposeur magnanime: Perkin Warbeck*. Drama i 4 Akter (Ch. Bulens, Bruxelles).

SPØGERI

Midsommermulmets Kloder glitrer,
Sømmet til Himlens Fløjelstag —
En Baslut i det fjerne sitrer,
Som ramt af Elskovs Vingeslag.

Midvinter klær alle Grene nøgne;
Og i den skeleterte Lund
— I Fugles Sted — hver Aftenstund
Man vage Spøgelse kan øjne. . . .

Min Sjæl lig Somrens blaa Syren
Bar længe paa hver mindste Gren
Et Væld af Blomsterherlighed.

Men Blæsten vejred alting hen —
Et Genfærd blot jeg har igen
Af al min visne Kærlighed. . . .

MAX ELSKAMP

MAX ELSKAMP

BIOGRAFI:

Født 5. Mai 1862. Dr. juris. Bosat i Anvers.

BIBLIOGRAFI:

1891: *Dominical*, Originaludgaven in 8vo, med Omslagstegning af Henry van de Velde (Buschmann, Anvers. Udsolgt). 1892: *Dominical* (Lacomblez, Bruxelles). 1893: *Salutations dont angéliques*, et Bind Digte in 8vo med Omslagstegning af Henry van de Velde (id. ibid.). 1895: *En Symbole vers l'Apostolat*, et Bind Digte in 8vo med Omslagstegning af Henry van de Velde (id. ibid.). 1896: *Six Chansons de pauvre Homme*, trykt hos Henry van de Velde for Paul Lacomblez, med farvetrykte Træsnit af Forfatteren. 1898: *La Louange de la vie* (Mercure, Paris). *Enluminures. Paysages, heures, vies, chansons grotesques*. Med farvetrykte Træsnit af Forfatteren. Lille in 8vo (Lacomblez, Bruxelles). 1902: *L'Alphabet de Notre Dame de la Vierge*, in 4to (Buschmann, Anvers).

VI HAR OMSIDER ATTER SØNDAG

Af: *Six chansons de pauvre homme.*

Vi har omsider atter Søndag,
og Morgenstund, og Solskinsvej,
og Fuglekvidder fjern og nær —
vi har omsider atter Søndag,

og Børn i hvidt og ganske rene,
og Byer langt, langt ude dér,
og under Alfarvejens Trær:
Flandern! — Og Havet bag de Grene.

Det er en Dag for alle Engle:
Michael med Svalen paa sin Finger,
og Gabriel, der er bare Vinger —
det er en Dag for alle Engle,

og Jordens Godtfolk ligesaa,
mine Landsmænd, der nu alle maa
alene eller parvis gaa
og le til Livet i det Blaa;

vi har omsider atter Søndag
— hver Mølle sover den Møller i —
vi har omsider atter Søndag,
og hermed er min Sang forbi.

ANDRÉ FONTAINAS

ANDRÉ FONTAINAS

BIOGRAFI:

Født i Bruxelles 5. Februar 1865. Studerede i Paris 1876—1882, først paa Lycée Fontanes, dernæst paa Lycée Condorcet, hvor han blev Klassekammerat med de fire vordende Lyrikere: Ephraïm Mikhaël, Pierre Quillard, Stuart Merrill og René Ghil. Han vendte tilbage til Bruxelles 1883, blev Dr. juris, stiftede sammen med Pierre de Tombin og Amda Goffin Kunst- og Litteraturtidsskriftet *La Basoche* og blev tillige Medarbejder ved flere andre Tidsskrifter, deriblandt *La Jeune Belgique*. Fra 1888 er han bosat i Paris, hvor han er Medarbejder ved *Mercure de France*.

BIBLIOGRAFI:

Poesi: 1889: *Le Sang des Fleurs* (Monnom, Bruxelles. Udsolgt). 1892: *Les Vergers illusoires* (Art indépendant, Paris). 1894: *Nuits d'Épiphanie* (Mercure, ibid.). 1896: *Les Estuaires d'Ombre* (Réveil, Gand). 1897: *Crépuscules* (id. ibid.). 1908: *La Nef désemparée* (Mercure, Paris).

Prosa: 1899: *L'ornement de la Solitude* (Mercure, Paris). 1901: *De l'Assassinat considéré comme un des Beaux-Arts*, overs. efter Thomas de Quincey (id. ibid.). 1903: *L'indécis* (id. ibid.). 1906: *Histoire de la Peinture française au dix-neuvième siècle* (id. ibid.). 1909: *Frans Hals, Biografie critique*. (H. Laurens).

MOD NORD

I det højeste Nord, hvor en Taage slugte Solen,
Hvor Himlen er et Rædslens og Haabløshedens Hi —
Hvis ingen dér i Natten kan bane sig en Sti
Til den sidste, unærmelige Gru — til selve Polen,

Saa har i alt Fald den, der paa Dødens Tærskel lér
I Tillid til Sejren, omstraalt af sine Drømme,
Kendt den korte Henrykkelses Hovmod — kendt
den ømme
Haabets Blomst, som ingen Dødskval formaar at
blege mer.

Men du, som hele Livet igennem eftertragted
At elske og genelskes — og fandt din Drøm foragtet —
Du véd, den golde Kamp er Forfængelighed.

En skærende Haan paa dit Hjerte grusomt tærer —
Uden Medynk ser du hver, som gør Jagt paa
 Kimærer,
Fortabes i den Afgrund, hvori du selv faldt ned.

HJEMKOMST TIL SLOTTET

Ad Bakken krøb en Pilegrim op til dette Slot,
Som løfter svære Spir mod Azurens blide Luer —
Og et firskaarent Borgtaarn, der kurrer af Turtel-
duer,
Hvis Vagtskrig trolig værner om dette gamle Slot.

En Tid lang blev han staaende, udestængt af Gitret,
Og inddrak Jasminernes Duft, saa dyb og sød —
Til brat, med begge Hænder, en Adgang han sig
brød
Og skred, med Blikket fæstet paa Borgen, gennem
Gitret.

Skred ind i den forsænkede og slyngede Park
Og fulgte et Vand, hvor Grønske og Aakander
drømmer,
Hvor — stolt som i Vaabenfeltet — de hvide Svaner
svømmer
Og pryder med himmelsk Renhed den sommerlige
Park.

I den blomstrende Ungskov langs disse Slotsalléer —
De lyse Slotsalléer af Elmetrær og Ask —
Randt mellem Mos og Stene en Bæk med kælne
Pladsk,
Og kære Minder spøged i Parkens Slotsalléer.

Han gik, hvor Abildgaardene bød det gamle Slot
Deres friske, lyse Frugt, som var fyldt med Saft
til Randen.
I Fred, som Dagens Timer forløb, gik Vandrings-
manden —
Og strakte sig hen til Slut paa Terrassen til sit Slot.

PAUL GÉRARDY

PAUL GÉRARDY

BIOGRAFI:

Født 15. Februar 1870 i Saint-Vith (i den prøjsiske Del af de wallonske Egne). Har vekselvis boet i Liège, Bruxelles, München og Paris. Har i Liège redigeret Tidsskriftet *Floréal*. Medarbejder ved *Blätter für die Kunst*.

BIBLIOGRAFI:

Poesi: 1892: *Chansons naïves* (Gnuse, Liège). 1893: *Pages de joie* (Floréal, ibid.). 1898: *Roseaux* (Mercure, Paris).

Prosa: 1896: *A la gloire de Böcklin* (Gnuse, Liège). 1903: *Les Carnets du Roi* og *Le Chinois tel qu'on le parle*, to Pamfletter (Genonceaux, Paris). 1904: *S. M. Patacake, Empereur d'Occitanie*, satirisk Roman.

TRÆKORS

I det wallonske ser man store
Trækors ved hvert et Vejskel staa:
Uhyre Trækors — kæmpestore —
Med bittesmaa Vorherrer paa.

Smaabitte forgyldte Malm-Vorherrer —
Afskalled' helt af Rusk og Slud —
Klaprer, naar Vejret sig forværrer,
Mod Træ, som Orme huler ud.

Ved blot een Haand de ofte hænger,
Naar kun et enkelt Søm holdt Stand —
Og Korsets Arme sig forlænger
Uendeligt mod Slettens Rand.

Jeg i de Kors beundrer hines
Naive Kunst, der har dem gjort:
Saa bittelille han, der pines —
Og Korset — Smerten — kæmpestort.

IWAN GILKIN

IWAN GILKIN

BIOGRAFI:

Født i Bruxelles 7. Januar 1858; studeret Jura ved Universitetet i Louvain; opgav tidligt Advokatkarrièren for literær og journalistisk Virksomhed; Dramaturg og Literaturkritiker ved *Journal de Bruxelles*.

BIBLIOGRAFI:

Poesi: 1890: *La Damnation de l'Artiste* (Deman, Bruxelles). 1892: *Ténèbres* (id. *ibid.*). 1893: *Stances dorées* (Chamuel, Paris). 1897: *La Nuit* (Fischbacher, Paris). 1899: *Le Cérissier fleuri* (id. *ibid.*). 1899: *Prométhée* (id. *ibid.*) 1900: *Jonas* (Lamertin, Bruxelles).

Drama: 1906: *Savonarole* (Lamertin, Bruxelles). 1906: *Etudiants russes* (Belgique artistique et littéraire, Bruxelles).

SYMBOL

I Horisonten vokser en Flod af Blod sig stor,
Og i sin grusomt straalende Purpurstrøm den kryster
— Til Himlens Bestyrtelse — vor Jord, der stum og
dyster
Formoder i det fjerne et stort, usynligt Mord.

Som, naar et Rige styrter, Sejrherrene beklæder
Skafottet for de Fyrster, der gaves dem i Vold —
Breder Natten, i Zenith oprejst lig en Herold,
Sin sorte Dug, som Stjernernes Sølvvertaarer væder.

Blodløs og fosforagtig — et Hoved lig, der har
Beholdt al Sværdets Blankhed og Kulde dybt i
Kødet,

Der ruller i det skrækslagne Mulm i Himmelødet
En afhugget Maane, helt usandsynligt klar.

Alt er bestandigt! Genkomstens Hjul kan intet slappe.
Hver jordisk Brøde fødes i Himlene paany:
I Aften lod i Gudernes Luftslet, højt i Sky,
Herodias Johannes den Døbers Hoved kappe.

FISKEREN

Sneen smelted. Nu smiler Asuren ved at se
Blommetræts tusindfoldige Drys af Blomstersne.

Og Pilens Blade skinner med en Guldaares Blinken;
Og sølvblaa er de Bølger, der glitrer under Brinken.

Med foldede Vinger, paa en duftfyldt Blomster-
mund
Den store Fløjelssommerfugl tager sig et Blund.

Og Vinden selv sov hen. Ingen Brise, ingen
Strømme
Forstyrrer nu i Sivene Stilhedens Drømme.

Oprejst midt i sin Jolle en Fiskermand har slængt
Sit Net langt ud paa Søen, hvis Vandspejl det har
sprængt.

O ligesom nu han i de snævre Masker fanger
Skønne Fisk, der med sølvblanke Skæl i Dybet
pranger —

Saaledes gad jeg fiske i det store Univers
Vidunderlige Syner i mine Vaad af Vers!

VALÈRE GILLE

VALÈRE GILLE

BIOGRAFI:

Født i Bruxelles 4. Mai 1867. Fra Max Wallers Død 1890 Redaktør af *La Jeune Belgique*. Bibliotekar ved det kongelige Bibliotek i Bruxelles.

BIBLIOGRAFI:

Poesi: 1893: *Le Château des Merveilles* (Paul Lacomblez, Bruxelles). 1897: *La Cithare* (Fischbacher, Paris. Prisbelønnet af det franske Akadami). 1899: *Le Collier d'Opales* (id. ibid.). 1900: *Les Tombeaux* (Larcier, Bruxelles). 1901: *Le Coffret d'Ébène* (Fischbacher, Paris). 1902: *La Corbeille d'Octobre* (Lamertin, Bruxelles) 1905: *Le joli Mai* (Giraud).

Drama: 1902: *Ce n'était qu'un rêve*, opf. paa *Théâtre du Parc*, Bruxelles. Ud-kom 1906 (Belgique artistique et littéraire, Bruxelles). 1908: *Madame recoit*, Comédie de paravent (id. ibid.).

THERMOPYLÆ

Et Hang af blanke Skjolde Rødbøgen helt
forklæder.

End slumrer Klippepasset i Mørke. Samlet nær
Sin Høvding bier frygtløs den lille græske Hær
Paa Skæbnen. Nu dages det snart til Daad og
Hæder.

I Morgen et sørgende Hellas dem begræder —
Deres Død blev dem varslet: De staar til rede dér.
Just nu — bag hin Cypreslund, som dølger al hans
Færd —

Kommer lydløst Hydarnes, hidført af en Forræder.

Hvad saa! Naar Pileregnen formørker Dagens
Skær,
Vil de stride i Mulmet med Lanser og med Spær;
I Ryggen har de Klipperne, saa stejle som Taarne.

Og saafremt at Staalet brydes, maa Kniplen tage
fat.

I Øjeblikket deler i Ro de ædelbaarne
Nogle Figner. De faar Nadver hos Hades i Nat.

BAUDELAIRE

For dette store Hjerte, som af Saturn blev kaaret,
Var det som Æresminde kun saare slet bevendt
At rejse i det grønne et luftigt Monument —
Nej, Mulm om denne Drømmer, hvem Solen ej
bedaaed!

Af Klippen bør hans Urne og Søjle være baaret:
Kun dunkel Taks, ej Myrter bør gro paa denne
Skrænt;
Og maa blandt os han slumre, udlændig, lidet
kendt,
Saa skænk ham, Nattestilhed, din Naade ube-
skaaret!

Paa det iskolde Marmor, som spærrer for hans
Mund,
Bør det sig, at lydløst hver øde Skumringsstund,
De graadige Ravne og dystre Ørne raster.

Udskær ej nogen Blomst eller omvendt Fakkelt her.
Højagt hans bitre Tanke. O Vandringsmand, som
haster
Forbi, læs kun den Indskrift: »Ham havde Smer-
ten kær!«

ALBERT GIRAUD

ALBERT GIRAUD

BIOGRAFI:

Født i Louvain 23. Juni 1860. Medstifter af *la Jeune Belgique*. Politisk Redaktør af *L'Étoile Belge*.

BIBLIOGRAFI:

Poesi: 1884: *Pierrot lunaire* (Lemerre, Paris). 1887: *Pierrot Narcisse* (Monnom, Bruxelles). 1888: *Hors du Siècle I* (Vanier, Paris). 1891: *Les dernières Fêtes* (Lacomblez, Bruxelles). 1894: *Hors du Siècle II* (id. ibid.). 1898: *Héros et Pierrots* (Fischbacher, Paris). 1898: *Hors du Siècle* (Definitiv Udg. Lacomblez, Bruxelles).

Prosa: *Le Scribe* (Hochsteyn, Bruxelles).

RONDEAU

Døds kors de skønne Vers er lig,
Dér bløder Digterne korsfæsted' —
Af Aadselgribben grumt lemlæsted'
Som kredser dér med skarpe Skrig.'

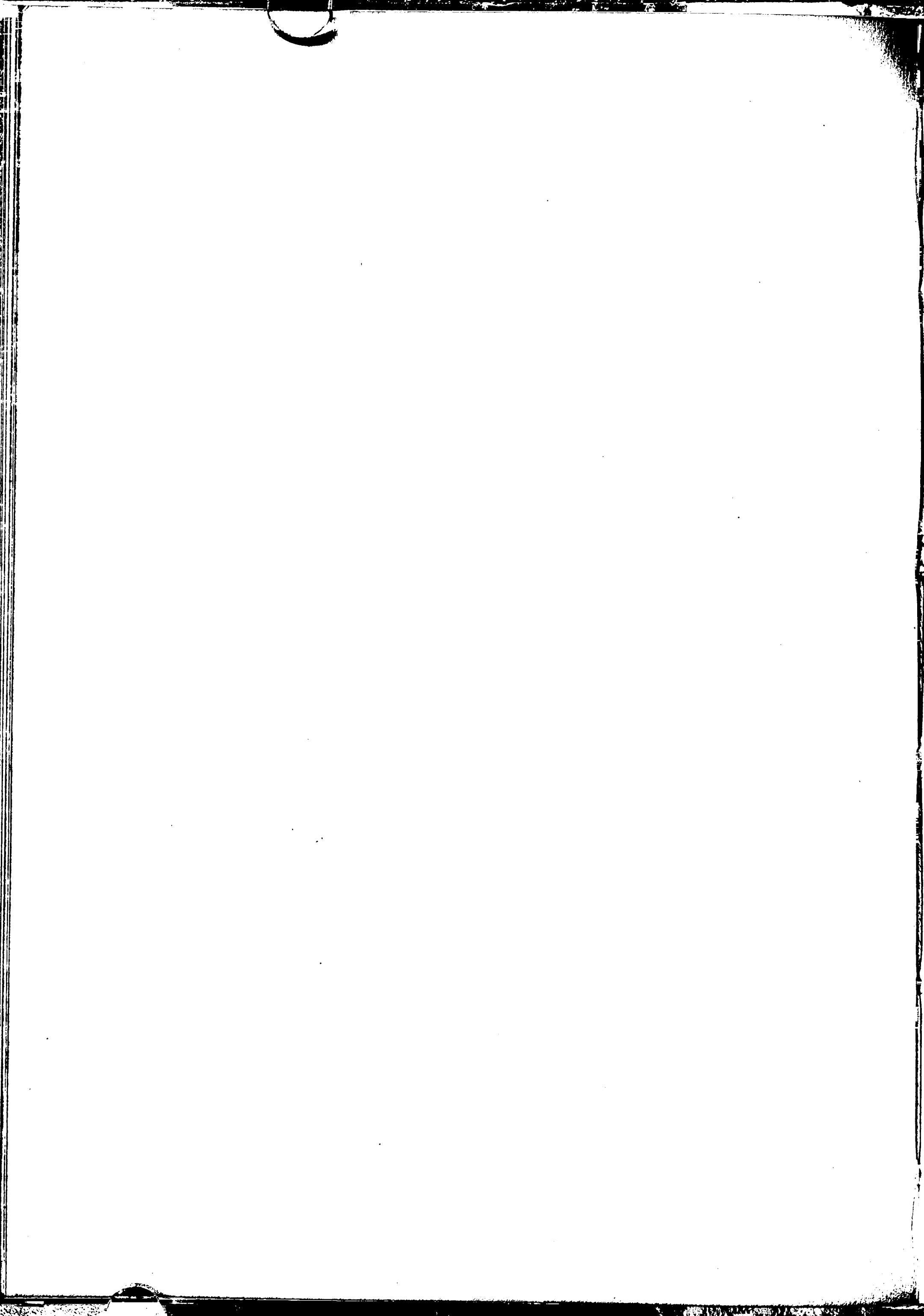
Som var de Kroppes Død kun Svig,
Sværd fraadsed rødt i dem til Fæstet!
Døds kors de skønne Vers er lig,
Dér bløder Digterne korsfæsted'.

Med blodtungt Haar de blev til Lig
Langt fra hvert Sted, som Hoben gæsted —
Solfaldet blev om hver en kvæstet
Isse en Krone, straaleric!
Døds kors de skønne Vers er lig.

DEN KÆRE RØST

Lig en Summen af usynlige Bier, der beruser
Sig dybt i Aftnens Vine og i Blomsternes Duft,
En Genklang af din Røst mine Øren stedse huser —
Din blide Røst, som taler min Smerte til Fornuft,
Lig en Summen af usynlige Bier, der beruser
Sig dybt i Aftnens Vine og i Blomsternes Duft.

Rosernes unge Blostre, hver Vaarens Bæk og Bløde,
Skovmosset og den krydrede Duft af Timian
Blev en Lovsang til Lyset paa din Mund, den
rosenrøde.

CHARLES VAN LERBERGHE

CHARLES VAN LERBERGHE

BIOGRAFI:

Født i Grand 1861. Død i Bruxelles 26. Oktober 1907. Var Doktor i Filosofi og Literatur og Medarbejder ved adskillige Tidsskrifter: *Durendal, La Wallonie, Vers et Prose* etc.

BIBLIOGRAFI:

Poesi: 1898: *Entrevisions* (Lacomblez, Bruxelles; Mercure, Paris). 1904: *La Chanson d'Ève* (Mercure, Paris).

Prosa: 1906: *Aventures merveilleuses du prince de Cynthie et de son serviteur Saturne*.

Drama: 1890: *Les Flaireurs*; opført paa *Théâtre d'Art*; trykt 1891 (Lacomblez, Bruxelles; Mercure, Paris). 1906: *Pan*, dramatisk Digtning i tre Akter, med Musik af Robert Haas; opført paa *L'Oeuvres Scene*; (Mercure, Paris).

LYKKEN

Lykken er her! Kommer lydløst hid.
Den Gæst er velset i hver en Tid.
Et dækket Bord overalt han finder —
Et bredfuldt Bæger, et Lys, der skinner.
Aa, de er yndige, Lykkens Fjed.
Det er, som steg der en Gud herved.
Lad en Lænke af Roser om Døren hænge,
At han skal hvile iblandt os længe.
Han os betragter — forstaar os godt.
Han taler ikke, han smiler blot.
Og her er der Brød, og Vin er her,
Og her de Frugter, vor Have bær.

O, Vandringsmand, saa tyst, saa blid:
Forbliv iblandt os en lang, lang Tid.
Denne Nat du ikke maa vandre i.
Bi her, du kærester Gæst — ja bi.

FARVEL

Hvor er hendes Haand dog svag og blegnet.
Den ligner en Blomst, der i Blæsten segned.

Hun hviler ud, i en Søvn hun faldt.
Hun har rørt ved Døden alt.

Hun fik en forunderlig Lethed givet.
Hun er nu færdig med Jordelivet.

Tag hende til dig, o Herre kær —
Hun har rørt ved Lykken her.

Paa hendes Ansigt Maanen skinner,
En Taagesky hendes Øjne blinder.

Hendes Mund er aabnet halvt, som kvæger
Hun sig af et usynligt Bæger.

Man har ordnet hendes det lange Haar,
Som Kornet i Høst er lagt paa Skaar.

Lempeligt, glidende tyst og glat,
Gaar Døren op til den blide Nat.

GRÉGOIRE LE ROY

GRÉGOIRE LE ROY

BIOGRAFI:

Født i Gand 7. November 1862.
Bosat i Bruxelles.

BIBLIOGRAFI:

1886: *La Chanson d'un Soir*
(Trykt i 10 Eksemplarer. Van-
nelle, Gand). 1889: *Mon coeur*
pleure d'autrefois (G. Vanier,
Paris). 1907: *La Chanson du*
pauvre (Mercure, Paris).

BAG BLOMSTRET RUDE —

Bag blomstret Rude i sit høje Slot
Det skønne Barn, den blide Borggrevinde
Ser hist, hvor Slettens Veje bliver blinde
Lidt høstligt Purpur og lidt aftenblaat.

O Alfarveje! O langstrakte Veje!
Did har de hjertenskære fjernet sig....
O Alfarveje! Alt, som svandt den Vej
Og efterlod os Ve til evigt Eje...

Det blide Barn! Ak, hendes dybe Blik,
Der blev saa fjernt af Grubleri og Kummer,
En svigtet Kvindes hele Blidhed rummer
Og hendes Længsel efter ham, der gik.

O Alfarveje! Fra vor Sjæl de strækker
Sig ud og svinder i det svundnes Nat
Hvor er man ene, hvor man er forladt!
Og stadig Mindet lokker os og gækker!

Det arme Barn! I hendes Øjnes Kvæld
Tusmørkestjernen lig, en Taare glitrer.
O Alfarveje! I sin Sjæl hun sitrer.
Som brød man op nu, og det var Farvel...

O Alfarveje! O hvor trist at øjne
I Horisonten den, man havde kær!
Se ham gaa bort og blive borte dér,
Gaa bort saa langt, som Timerne er fløjne.

Det arme Barn! Nu sortner Øjets Blaa,
Mens Aften mindes Timer, som er rundne.
Bort over Tærsklen er de kære svundne...
I hendes Hjerte falder Aften paa.

MAURICE MAETERLINCK

MAURICE MAETERLINCK

BIOGRAFI:

Født i Gand 29. August 1862. Studerede ved *Sainte-Barbe-Kollegiet*; Dr. juris. 1886; et syv Maaneders Ophold i Paris, hvor han fik Omgang med Villiers de L'Isle-Adam, Ephraim Mikhaël, Catulle Mendés, Pierre Quillard, Saint-Pol-Roux o. fl. Debuterede her i Tidsskriftet *La Pléiade* med en Prosafortælling: *Le Massacre des Innocents*, og nogle af de Digte, der kom til at udgøre hans første Bog: *Serres chaudes*. Vendte tilbage til Gand for at blive der i en Aarrække. Senere Bopæl i Paris om Vinteren og om Sommeren paa sit Landsted i Normandiet. Medarbejder ved adskillige Dagblade og Tidsskrifter: *La Wallonie*, *Floréal*, *Mercure de France*, *Coq Rouge*, *Figaro*, *Nouvelle Revue Française*, *Vers et Prose* etc. Maeterlinck er *Chevalier de la Légion d'honneur*, og en stor Kres indenfor *Académie Française* bestræber sig i Øjeblikket for at faa ham indlemmet iblandt »de fyrretyve udødelige«.

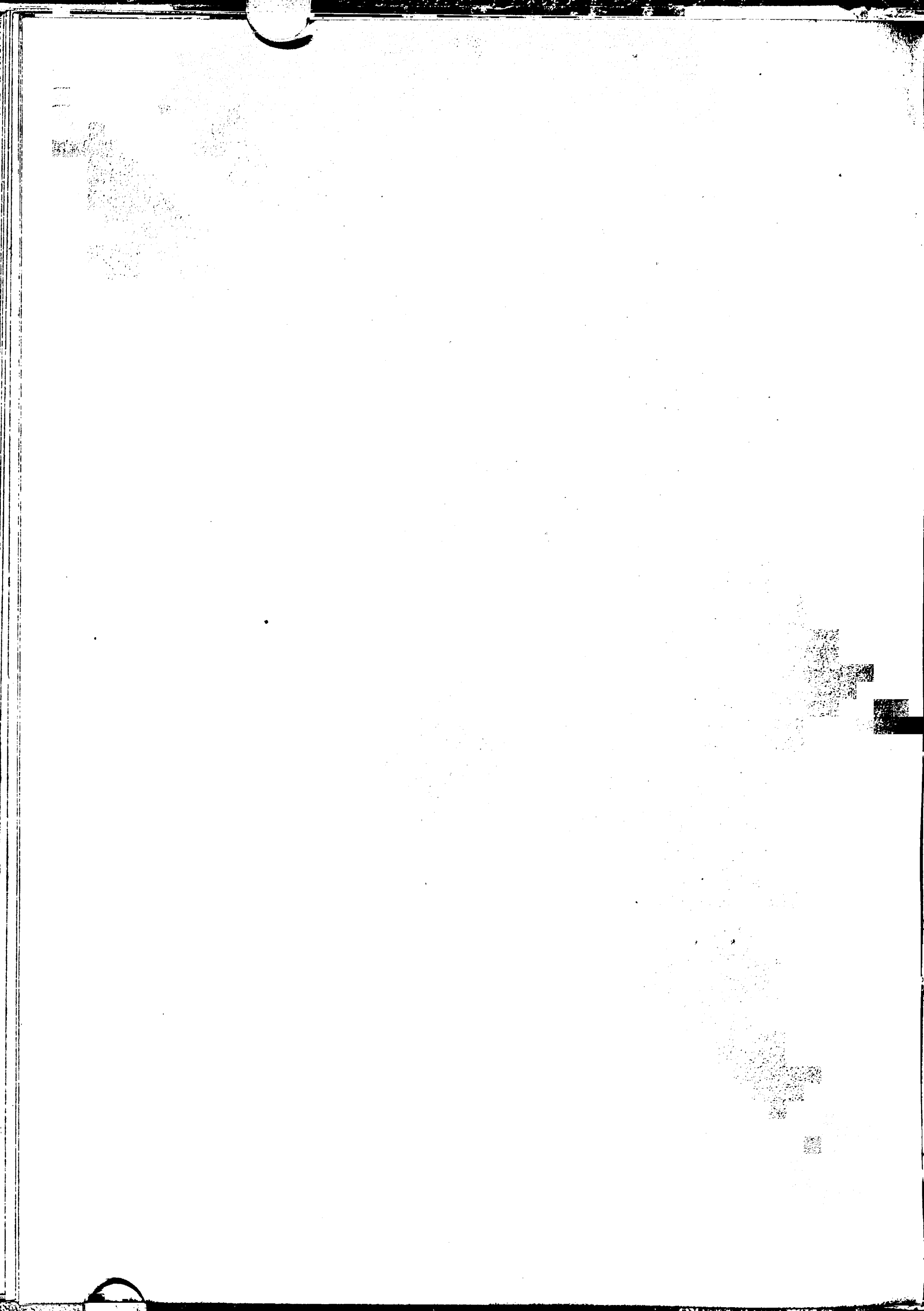
BIBLIOGRAFI:

Poesi: 1889: *Serres chaudes* (Vanier, Paris). 1897: *Douze Chansons*, illustreret af Charles Doudelet (P.-V. Stock, Paris). 1900: *Serres chaudes* [*Serres chaudes; quinze chansons*], ny Udgave (Lacomblez, Bruxelles).

Prosa: 1891: *L'ornement des Noces spirituelles, de Ruysbroeck l'Admirable*, oversat fra Tysk og forsynet med Indledning (Lacomblez, Bruxelles). 1894: Fortale til *Sept Essais d'Emerson*, overs. af J. Will (Bruxelles). 1895: *Les Disciples à Saïs et les Fragments de Novalis*, oversat fra Tysk og forsynet med Indledning

(Lacomblez, Bruxelles). 1895: *Préface à catalogue ved Maleren Frantz Melchers Udstilling* (Le Barc de Bouteville, Paris). 1896: *Le Trésor des Humbles* (Mercure, Paris). 1898: *La Sagesse et la Destinée* (Fasquelle, Paris). 1901: *La Vie des Abeilles* (id. ibid.). 1902: *Le Temple enseveli* (id. ibid.). 1903: *Le Double Jardin* (id. ibid.). 1907: *L'Intelligence des Fleurs* (id. ibid.).
1913: *La Mort* (id. ibid.)

Drama: 1889: *La Princesse Maleine* (Louis van Melle, Gand). 1890: *Les Aveugles* [Les aveugles, L'intruse] (Lacomblez, Bruxelles). 1891: *Les sept Princesses* (id. ibid.). 1892: *Pelléas et Mélisande* (id. ibid.). 1894: *Alladine et Palomides, Intérieur, La Mort de Tintagiles* trois petits drames pour marionettes (Deman, Bruxelles). 1895: *Annabella*, Omdigtning af John Fords »Pity she is a whore«, med en Fortale (Ollendorf, Paris). 1896: *Aglavaine et Sélysette* (Mercure, Paris). 1900: *Schwester Beatrix*, Oversættelse til Tysk efter M. S. ved von Oppeln Bronikowski (Berlin og Leipzig). 1901: *Théâtre complet* [I: *La Princesse Maleine, L'intruse, Les Aveugles*; II: *Pelléas et Mélisande, Alladine et Palomides, Intérieur, La Mort de Tintagiles*; III: *Aglavaine et Sélysette, Ariane et Barbe-Bleue, Soeur Beatrice*] (Lacomblez, Bruxelles; Perr Lam, Paris). 1902: *Monna Vanna* (Fasquelle, Paris). 1903: *Joyzelle* (id. ibid.). 1909: *L'Oiseau Bleu* (id. ibid.). 1913: *Marie Madeleine* (id. ibid.).

FIRE SANGE

I.

De dræbte tre smaa Piger for at faa
om deres Hjerters Indhold fuld Besked.

De i den første fandt Lyksalighed —:
Saa langt som Blodet randt fra hendes Saar,
Tre Slanger hvislede i trende Aar.

Og i den anden var sagtmodig Fred —:
Saa langt som Blodet randt fra hendes Saar,
Tre Lam gik dér paa Græs i trende Aar.

Og i den tredie Sorgen sled og bed —:
Saa langt som Blodet randt fra hendes Saar,
Tre Erkeengle vaaged trende Aar.

II.

Og hvis han kom igen en Gang,
Hvad Ord kan her han hente?
— Sig, jeg har ventet ham, til jeg
Blev dødsens af at vente...

Og hvis han mig spørger ud om mér
Og ikke kan mig kende?
— Saa tal du til ham søsterligt,
Han har det ondt, kan hænde...

Og vil han vide, hvor I er,
Hvad skal jeg dertil svare?
— Da giv ham blot min gyldne Ring,
Og Ringen vil ham svare...

Og hvis han undres, hvi der blev
Saa tomt i Fruerstue?
— Da peg kun paa den aabne Dør
Og Lampen uden Lue...

Og spørger han, hvorledes I
Gik ind til Himlens Glæde?
— Da sig ham, jeg har smilet blot,
At ikke han skal græde...

III.

Tredive Aar jeg ledte, Søster,
Spurgte een og hver —
Tredive Aar jeg vandred, Søster,
Kom ham aldrig nær...

Tredive Aar jeg vandred, Søster,
Mér min Fod ej vil.
Han var allevegne, Søster,
Og er ikke til...

Det er Sorgens Time, Søster,
Kast nu din Sandal —
Aftnen nu som jeg, min Søster,
Lider Dødsens Kval...

Du er seksten Aar, min Søster,
Gaa den trælse Vej,
Tag min Pilgrimsstav, o Søster —
Gaa og led som jeg...

IV.

DEN HELLIGE JOMFRUS SALME

Af: *Soeur Beatrix*

Mod hver en Sjæl, som græder,
Mod hver en Synd og Vaade
Fra Stjernerne jeg strækker
To Hænder, fyldt med Naade.

Har Kærligheden talet,
Al Synd vil trives slet —
Og ingen Sjæl er dødsens,
Har Kærligheden grædt.

Er Kærlighed vildfaren
Paa denne Verdens Vej:
Dens Taarer vil mig finde
Og er vildfarne ej...

GEORGES MARLOW

GEORGES MARLOW

BIOGRAFI:

Født i Malines 1. April 1872.
Dr. med. 1898.

BIBLIOGRAFI:

1895: *L'Ame en Exil* (Deman, Bruxelles). 1899: *Des Vers*, et Hefte, trykt i 15 Eksemplarer. 1900: *Des Vers*, ny Udgave (Librarie speciale des beaux-arts).

SJÆLEFRED

En Skumring flyder lun og lind
Om os: Din hvide Haand sig føjer
Ind i min Haand, og ømt du bøjer
Dit Hjerte mod mit Hjerte ind.

Du smiler, og dit Smil afsløred
Alt skønt, som i dit Væsen bor,
Langt bedre end de bedste Ord,
Du kunde hvisket mig i Øret.

Paany fornam jeg i mit Bryst
De klare Røster, som forstummed —
Jeg har paany den Sang fornummet,
Der fordum fyldte mig med Lyst.

Barndomsmusik — de Engles klingre
Sangrøster, der er stegne ned
Til os, at strø Lyksalighed
I Hjertets Dyb med lette Fingre ...

Jeg frelstes ud af Søvnens Dis!
Saa var min Ungdom ikke omme...
Hun aabned ved sit kære Komme
En Dør til Solens Paradis.

Blidt Lys i Dine Øjne brænder,
Din Sjæl er idel Kærlighed!
Sol skinner i mit Hjerte ned —
Barn, som med eet jeg fuldtud kender ...

GEORGES RENCY

GEORGES RENCY (ALBERT STASSART)

BIOGRAFI:

Født i Bruxelles 22. November 1875. Doktor i Filosofi og Literatur. Lærer ved det kongelige Athenæum i Namur. Har været Medarbejder ved adskillige Tidsskrifter: *L'Art Jeune*, *Coq Rouge* etc. Nu Medarbejder bl. a. ved Bruxellebladet *Soir*.

BIBLIOGRAFI:

Poesi: 1897: *Vie* (Lacomblez, Bruxelles; udsolgt). 1897: *Les Heures harmonieuses* (Udg. af *Coq Rouge*, ibid.; udsolgt).

Prosa: 1898: *Maleine*, Roman (Balat, Bruxelles). 1902: *L'Aieule*, Roman (Weissenbruch, ibid.). 1906: *Les Contes de la hutte* (Dechenne & Cie, ibid.). 1907: *Jean Jacques Rousseau. Riposte à Jules Lemâitre* (id. ibid.). 1907: *Physionomies littéraires* (id. ibid.).

O HIMLENS FRIE HØJDER...

O Himlens frie Højder og Jordens frie Sletter —
Den uendelige Frihed, i Solens Lys at bo
Gudløst og uden Love — en Frihed, intet pletter:
Frihed til Søvnens dybe Ro,
Og Frihed til at vaagne fro
Hvor alle Ting er frie, under Himlen.

O Ven, lad os to græde, omfavnende hinanden.
Endnu er Døren stænget, og aabnes vil den ej.
Og Tiden flygter skyndsomt, og ud fra Kimmings-
randen
Fremstormer Døden grusomt, midt paa vor Frem-
tids Vej.

Den tager store Skridt —
Mens Tiden skyndsomt flygter, den tager store
Skridt.

Og det er os, vor Ungdoms Kræfter,
Den stormer efter,
Med Armen udstrakt langt og vidt — med store
Skridt.

O Ven, lad os to græde! Se Døden rykker nær,
At lægge os til Ro i de evigsamme Mulde,
Da aabnes Døren ganske, vi skilles ud fra Vrimlen...
Bedrøveligt og ømt vil man tale om os her
Og lægge os til Ro i de evigsamme Mulde —
Vor Jord, den evigfrie — under Himlen!

Da har vi, o min Ven! at forblive under Jorden —
Hin Jord, vi har begæret at kysse mangan Gang.
Men vi kan aldrig mere, o Ve! O Ve! O Ve!
Men vi kan aldrig mere forgude den i Sang,
Besat af al dens Skønhed indtil Svimlen!

GEORGES RODENBACH

GEORGES RODENBACH

BIOGRAFI:

Født 16. Juli 1866 i Tournai; død i Paris 25. December 1898. Tilhørte en flamsk Slægt, der igennem Generationer havde næret litterære Interesser. Sin Barndom tilbragte han i Bruges; studerede dernæst paa Kollegiet i Gand og paa Saint-Barbe-Kollegiet i Paris. Vendte herfra tilbage til Belgien 1875 for at tage den juridiske Doktorgrad ved Universitetet i Gand, hvorpaa han atter 1876 tog Bopæl i Paris.

BIBLIOGRAFI:

Poesi: 1877: *Le Foyer et les Champs* (Palmé, Paris og Lebrocque, Bruxelles). 1880: *Ode à la Belgique* (Office de publicité, Bruxelles). 1881: *Les Tristesses* (Lemerre, Paris). 1881: *La Mer élégante* (id. ibid.). 1884: *L'hiver mondain* (Kistemaeckers, Bruxelles). 1886: *La Jeunesse blanche* (Lemerre, Paris). 1888: *Du Silence*, et Hefte (id. ibid.). 1891: *Le Règne du Silence* (Charpentier, ibid.). 1893: *Le Voyage dans les Yeux*, et Hefte (Paul Ollendorf, ibid.). 1894: *Musée de béguines*, Digte og Noveller (Charpentier, Paris). 1896: *Les Vies encloses* (id. ibid.). 1898: *Le Miroir du ciel Natal* (id. ibid.).

Prosa: 1889: *L'Art en exil*, Roman (Quantin, Paris). 1892: *Bruges-la-Morte*, Roman; med Frontispice af Fernand Khnopff og 35 Illustrationer (Flammarion, Paris). 1894: *Bruges-la-Morte*, ny Udg. med Portræt paa Omslaget (id. ibid.). 1895: *La Vocation*, Roman (Ollendorf, Paris). 1895: *Les Vierges* (Chamerot et Renouard, Paris). 1895: *Les Tombeaux* (id. ibid.). 1897: *Le Carillonneur*, Roman (Charpentier, Paris). 1898: *L'Arbre*. Ill. af Pinchon (Ollendorf, ibid.). 1899: *L'Élite*, litterære Studier (id. ibid., udg. posthumt). 1900: *Bruges-la-Morte*, ny Udg. med 43 Træsnit af H. Paillard (Carteret, Paris). 1901: *Le Rouet des brumes*, posthume Fortællinger, med Omslagstegning af G. Dupuis (Paul Ollendorf, Paris). 1904: *Bruges-la-Morte*, ny Udg. in 12 med Portræt samt Tegninger af Delaveille (Flammarion, ibid.).

Drama: 1897: *Le Voile*, en Akt, paa Vers, opf. første Gang paa Théâtre-Français 24. Maj 1894 (Paul Ollendorf, Paris). 1901: *Le Mirage*, Drama i fire Akter (id. ibid.).

REGNEN

O Regnen! O Regnen! O de slæbende Traade
Af Vand, der afhaspes paa Tidens sorte Tén!
Det er, som gjorde Aaringers Graad dem gennem-
vaade . . .

O Regnen! O Aftnens og Efteraarets Mén!
O Regnen! O Regnen! O de slæbende Traade!

Hvem har Ord for Firmamentets umaadelige Ve?
En Kirkegaardsvej, der bag dystre Slør sig fjerner,
Hvor Skyerne er som et Sørgetog at se,
Ligkærrer, der skumpler afsted med Lig af Stjer-
ner —

Hvem har Ord for Firmamentets umaadelige Ve?

I Gadernes tungsendige, sortladne Øde
Vej ned til vore Nag Regnen dryppende fandt
Som lydløse Taarer fra Ting, der længst er døde —
Som Taarer, der fra Dødningses lukte Øjne randt
I Gadernes tungsendige, sortladne Øde!

Regnvejret er et Net, vore Drømme snæres i!
Og er de først indfangne i Vandenes Masker,
Disse Fugle, der synger saa lifligt i det fri —
Af Længsel efter Lyset de sig til Døde basker.
Regnvejret er et Net, vore Drømme snæres i.

Lig en gennemblødt Fane, der klæber fast til Stangen,
Er vor Sjæl, naar Regnen vækker hver Smerte af
dens Døs —
Naar Vintrens Regn den væder paa Retten og paa
Vrangen,
Er vor Sjæl kun en Las uden Form og farveløs
Lig en gennemblødt Fane, der klæber fast til Stangen!

PROCESSIONER

De hvide Processioner, saa gotiske, saa hvide,
I Flandern, mit Fødeland, ved Kristi Legemsfest!
Saa hvide som under et Blaa foruden Blæst,
De gennem Altertavlernes Baggrund langsomt
skride.

Saa langsomt, til Klokkernes Klang, der leved op:
Smaa Klokkespil og store, til Stedets Helgen viet —
De syntes at besvare langt borte Litaniet
Og lede hele Toget til Firmamentets Top.

Saa langsomt det skred over Straa, der slængt i
Støvet

Blev for et Nu besjælet igen paa deres Val
Ved et Pust af Kirkehymnen, en højtidsfuld Koral,
Hvis blide Harmoni gjorde Luften vagt bedrøvet.

Saa langsomt! Silkefaner i Aftnens Sol man saa,
Baldyred' rigt med Roser, af bibelsk Mening fulde —
Sølvskrin, hvori Relikvier laa som under Mulde,
Og Paaskelam med spraglede Baand og Sløjfer paa.

7 k
Frem blandt de ranke Voksllys, i tvende Rader stilled',
Stred Katedralens Korbørn i deres røde Pragt:
Som Missalers Guld var Haaret, som Kirkeglar
hver Dragt —
Og Blomster de spredte for hvert Gudsmoderbilled.

Madonnaer, med Hjertet af Knive gennemrendt —
Madonnaer i Blaafarvet og med Ædelsten til Øjne
Midt i det træge Optog med eet sig monne højne
og smilte yndigt ned fra det store Postament.

Forældreløse Piger, sorgblegede og skræmte
Bar deres gyldne Liljer saa ømt, som var i dem
De hedengangne Sjæle omsider vendte hjem
For at bæve her i Haanden paa een, der intet
glemte ...

Dér den lidende Kirkes violblaa Klædebon,
Saa de kristne Martyrer med store Palmegrene,
Hver Paradisets Helgen med Træk forklaret rene,
Og som førte Rosenkransen med aldrig trættet
Haand.

Den sejrrige Kirke kom pludselig til Syne
I rosa, helt i rosa; Tyl, rosenrødt og tyndt,
Kødfarvet og af Farve som Vaarens Blomsterpynt —
Lig Morgenskæret saaes den i Gadens Ruder lyne.

Her mangan Abbed skrider i gyldne Messeskrud
Og Kanniker i Hermelinskaaber, tankefulde —
Et langsomt og højtideligt Optog i den hulde
Dødsstilhed, hvori Dagen, den klare, ebber ud.

Og fremme hist, imellem de fine blegblaa Taager
Af Virakrøg, der blander sin Duft i Aftnens Glans —
Om Baldakinen over den lysende Monstrans
Røgelseskaale kredser som lænkebundne Maager.

Og Bispen — hævet op fra den jævne Kristenslægt,
med Korsstav og med Mitra — forstærker sine
Fagter;

En Sædemand, der udsaar saa vide, han det magter
Den hellige Saasæd, han fik i Varetægt.

Den Bjældeklang, de Salmer, de Støtter for Vor
Frue

Langsomt iblandt de blussende Stager drog afsted,
Som om en Himmelstige langt borte rev dem med
Til at vandre langs et Rækværk af Lue efter Lue . . .

Men stadig sitred Hoben besat, fordi der blev
Nogle Stumper Anraabelse hængende i Luften,
Mens paa Blæsten med en blaanende Gysen Afskeds-
duften

Af Røgelse og døende Blomster bagud drev!

O STAD, O DU MIN SØSTER...

O Stad, o du min Søster, i hvem mig selv jeg saa,
Forfaldne Stad, Taarnklokkernes Bytte — ak vi to
Ser aldrig mer de Skibe, der stolt i Solen lo
Med deres Merssejl spændte som Bryster mod det
blaa ;

Som Bryster, der i Elskov til Havet svulmed ømt.
Vi er begge to blot Staden, der slumrer sorrigfuld
Og fra hvis øde Havn hine Skibe længst er rømt,
Som farved før dens Bølger med Bougens Glans
af Guld.

Ingen Støj mer, intet Genskin . . . Sivskovens dragne
Sværd

Ser ud, som holdt de Vandene indestængte her,
Det forladte Vand, hvor Blæsten nu gaar sin Runde
blot

For at tilse, at dets Liglagen slutter stramt og
godt . . .

Vi er begge to nu fyldte af Kajens vage Kval,
Du Stad, o du min Søster i Ve, der har igen
Dødsstilhed blot og Savnet af Master, som for hen —
Og jeg, hvis Liv forløber kun som en død Kanal!

*

*

*

Hvad saa! I Vandet syner nu Himlen dobbelt klart!
Hele Himlen siver ned i de lutrede Vover
Og siver igennem mit Liv, der fredlyst sover —
Og skulde det ej være den ærefulde Part
— I Steden for Skibenes urolige Vrimmel —
At spejle de vældige Skyers hele Færd
Og som et Glar at skildre den evige Himmel
Og skænke dens Omskiftelser et Glorieskær,

Og lig Fata-Morgana i sig at genopvække
Hint Syn, som Aftnens Lurer begræder — Solens
Død!

Fordi paa denne Maade vi to dens Vilje lød,
Er det, den høje Himmel afbilder i os begge
Sin hele Fabelhave til mindste Blomsterblad —
O du, min Sjæl, og du, o min Søster, døde Stad!

*

*

*

Og derved har vi gjort os fortjente til den Ære,
At en sølvhvid Svane valgte vor Verden til sin
Sfære —

En dejlig Drømme-Svane, af denne Stilhed dragen,
Som for den mindste Støj vilde flygte rædselslagen —
En sejrende Palme, hidlokket ved at ane
Denne grænseløse Tavshed — en tindrende Svane,
Hvis udspilte Vinger i Luftighed sig maaler
Med en Gondol af Silke, en Bark af Maanestraaler.

Hin Svane, der forsølver de dystre Stæders Kvaler,
Som ryster undertiden i de træge Kanaler
Sin uberørte Fjerham, der for et Vindpust sitrer;
Saa — bjærget som et Sejlskib, naar Solen sig fjerner,
— I Foragt for Havets Veje, hvor Kølfurer glitrer —
Blunder, med foldet Vinge, og udruger Stjerner!

DET ER REGNTID NU

Det er Regntid nu — det regner langt ned i Sjælens
Hi;

Enstonig er Regnen, og aldrig faar den Ende;
Det er Efteraar i Sjælen, det er Jævnøgns Elende...
Forbi, den Sol, vor Lede behagede sig i!
Den gavmilde Sol, der paa alle Ruder ødte
Islæt af Guld; vor Ungdom forbi! Det siver ned
Med Regn over alle Tage, hvor nu de gennemblødte
Røgsky'r ser ud, som drog de i fjern Landflygtighed.

Nu mærker man hver Glædes Forsvinden og Bleg-
nen!

Hvad hjælper det, man retter sin Ryg igen en Gang?
Hvad hjælper det igen at forsøge Hornets Klang?

Den afkræftede Tone henslæber sig i Regnen —
Tonen flakker i Regnen som en drivende Baad.
O Regnen i vort Indre! Som var dér skjult til Stede
En Edderkop, der spandt om vort Hjerte Traad
paa Traad

Af Regnvand — ubønhørlig — et vældigt Net af Væde.
Beständig dette Regnvejr i Sjælen, denne Dis,
Der fortætter sig for tyst i en Støvregnsgraad at
briste;

Hvor er det blevet silde, — hvor led vor Sjæl Forlis!
I sine Gader hører den nu kun Regnen liste....

FERNAND SÉVERIN

FERNAND SÉVERIN

BIOGRAFI:

Født 1867 i Grand-Manil i de wallonsk-talende Egne. Studerede i Aix-la-Chapelle, hos Jesuiterne i Namur, ved Athenæet og Universitetet i Bruxelles. Doktor i Filosofi og Litteratur; Lærer ved Bruxelles' Athenæum.

BIBLIOGRAFI:

Poesi: 1888: *Le Lys* (Lacomblez, Bruxelles). 1891: *Le Don d'Enfance* (id. ibid.). 1895: *Un Chant dans l'ombre* (id. ibid.). 1899: *Poèmes ingénus* [der foruden adskillige nye Digte indeholder de tre ovennævnte Samlinger] (Fischbacher Paris).

NATUREN

»Hvor Sjælen dog har let ved
at vende tilbage til sit oprindelige
Fædreland, træde ind i de stor-
ladne Formers tavse Forsamling,
i de ikke tænkende Væsners
fredelige Folkefærd!«

(H. TAINE.)

Tyst nærmer Aftenen sig, den alvorlige og hulde.
I den søde Luft udslynger en Gøg sin vemodsfulte
Tveklang, der rummer hele den smægtende Vaar;
Hver Gang et Pust igennem de store Fyrter gaar,
Det er, som om man hørte et Hav langt borte
aande —

Iøvrigt idel Tavshed.

Jeg vandrer, fyldt af Vaande,
Mens Aftnens Skygger sænker sig gradvis rundt-
omkring.

Jeg følger langsomt Stjernes gammelkendte Sving;

Og saa stor er deres Stilhed, saa dyb er Ensom-
heden,

At al min egen Uro opløser sig i Freden,

Der her er uforstyrret af Menneskenes Færd.

I Øst har Aftenen svøbt i en Dis med blaaligt Skær

Den slanke Bølgelinje af Bakkedrag og Kløfter;

Som fine Silhouetter nu Højene sig løfter —

Den Krans af Skov, der kroned saa tungt hver

Tinde før,

Man nu kun halvvejs skimter bag dette luftblaa

Slør.

Opløst er alle Omrids. Nu kan den hele Slettes

Guddommelige Former ej sees, men ene gættes;

Ved denne Mildhed blev de end mer en Øjenlyst;

Det er, som var man landsat paa en lyksalig Kyst,

I hine Væsners Verden, der ej af Sjæl besværes:

De ejer al den Glemsel og Ro, som vildt begæres

Af vore syge Hjerter med trøstesløse Skrig —

Den Vuggegave gør dem Olympens Guder lig!

Og just i denne Time, da Vaarens Nat fortryller

Horizonten og Heden og Skovens Blademylder,

Har Stedets dunkle Aand mig saa grænseløst besat,

At jeg med en ubeskrivelig Bæven føler brat,

Hvor ganske som en Rus denne Trang mig gen-

nemtrænger;

Ej tænke mer! Ej ville mer! Ej leve længer! ...

ÉMILE VERHAEREN

ÉMILE VERHAEREN

BIOGRAFI:

Født 22. Maj 1855 i Saint-Amand nærved Antwerpen. Tilbragte hele sin Barndom i denne udpræget flamske Egn. Fra 1869 til 1877 Ophold paa Sainte-Barbe-Kollegiet i Gand, hvor han blev Ven med *Georges Rodenbach*. Stifter som Student i Louvain et poetisk Tidsskrift *La Semaine*, som Universitetets Myndigheder forbyder. Jurist 1881; en Tid lang ansat hos den literært interesserede Advokat *Edmond Picard*. Kastede sig med *Les Flamandes* ind i Litteraturen. Under et Ophold hos Trappist-Munkene i Farges inspireres han til sin næste Digtsamling *Les Moines*. Gennemgaar i Aarene 1886—90 en voldsom psyko-fysiologisk Krise, der afspejles i Digtsamlingerne: *Les Soirs*, *Les Débâcles* og *Les Flambeaux noirs*. Grundlægger 1892 (sammen med *Eekhoud* og *Vandervelde*) *La section d'art* i *La Maison du Peuple*. Havde indtil Krigens Udbrud Sommerbolig i Caillou qui bique, en lille Flække i det Wallonske, og Vinterbopæl i Saint-Cloud. E. V. har i Aarenes Løb bidraget til utallige Tidsskrifter og er Medlem af Redaktionen for *L'Art Moderne*.

BIBLIOGRAFI:

Poesi: 1883: *Les Flamandes* (Hochsteyn, Bruxelles). 1885: *Les Moines* (Lemerre, Paris). 1887: *Les Soirs* (Deman, Bruxelles). 1888: *Les Débâcles* (id. ibid.). 1891: *Les Flambeaux noirs* (id. ibid.). [af disse tre sidste Bind er 100 Eksemplarer trykt paa hollandsk Papir og de 50 første Numre illustrerede af Odilon Redon]. 1891: *Au bord de la route* (Vaillant-Carmanne, Bruxelles).

1891: *Les Apparus dans mes chemins* (Paul Lacomblez, *ibid.*). 1893: *Les Campagnes hallucinées*, med Omslagstegning og Vignetter af Théo van Rysselberghe (Deman, *ibid.*). 1895: *Almanach*, illustreret af Théo van Rysselberghe (Dietrich, *ibid.*). 1895: *Les Villages illusoires* med fire Tegninger af Georges Minne (Deman, *ibid.*). 1895: *Poèmes [Les Flamandes, Les Moines, Au bord de la route]*, forøget med flere nye Digte] (Mercure, Paris). 1895: *Les Villes tentaculaires*, med Omslagstegning og Vignetter af Théo van Rysselberghe (Deman, Bruxelles). 1896: *Poèmes, nouvelle série [Les Soirs, Les Débâcles, Les Flambeaux noirs]* (Mercure Paris). 1896: *Les heures claires*, med Omslagstegning og Vignetter af Théo van Rysselberghe (Deman, Bruxelles). 1896: *Emile Verhaeren 1823—1896*, Antologi, forsynet med Portræt af Théo van Rysselberghe (*id. ibid.*). 1899: *Les Visages de la vie*, med Omslagstegning og Vignetter af Théo van Rysselberghe (*id. ibid.*). 1899: *Poèmes, III série [Les Villages illusoires, Les Apparus dans mes chemins, Les Vignes de ma muraille]* (Mercure, Paris). 1900: *Les Petites Légendes*, med Omslagstegning af Théo van Rysselberghe (Deman, Bruxelles). 1900: Vers i *Les Péchés capitaux*, et Album med Kobberstik af Henry Detouche (Boudet, Paris). 1902: *Les Forces tumultueuses* (Mercure, Paris). 1904: *Toute la Flandre [Tendresses premières]* (Deman, Bruxelles). 1905: *Les Heures d'après-midi* (*id. ibid.*). 1906: *La Multible Splendeur* (Mercure, Paris). 1907: *Toute la Flandre [La Guirlande des Dunes]* (Deman, Bruxelles). 1908: *Les Visages de la vie [les Mois]*. Ny Udgave (Mercure, Paris). 1908: *Toute la Flandre [Les Héros]* (Deman, Bruxelles). 1910: *Les rythmes souverains* (Mercure, Paris). 1911: *Toute la Flandre [Les plaines]* (Liber. gén. des sciences, arts et lettres). 1912: *Les blés mouvants*. Med Portræt (Coll. Les Maîtres du livre. G. Crès. — Ny Udgave 1913, Mercure). 1912: *Les campagnes hallucinées [Les villes tentaculaires, Les douze mois, Les Visages de la vie]* (Mercure, Paris).

Prosa: 1885: *Les Contes de minuit* (La Jeune Belgique, Franck, Bruxelles). 1885: *Joseph Heymans, peintre*, Kritik (Société nouvelle, ibid.). 1887: *Fernand Khnopff*, Kritik (id. ibid.). 1900: *Images japonaises*, Tekst af É. V., Illustrationer af Kwassou (Haségawa, Tokio). 1909: *Les petites Villes à pignons* (Deman, Bruxelles). Desuden [uden Aarstal] *Rembrandt*, en Studie. (Henri Laurens, Paris).

Drama: 1898: *Les Aubes*, lyrisk Drama i fire Akter; Omslagstegning og Vignetter af Théo van Rysselberghe (Deman, Bruxelles). 1900: *Le Cloître*, Drama i fire Akter, paa Vers og Prosa; opført paa *Théâtre du Parc* i Bruxelles, 20. Febr. 1900 og i Paris paa *Oeuvres Scene* 8. Mai 1900. Omslagstegning og Vignetter af Théo van Rysselberghe (id. ibid.). 1901: *Philippe II*, Tragedie i tre Akter, Vers og Prosa; opført paa *Théâtre du Parc*, Bruxelles (Mercure, Paris). 1912: *Helène de Sparte*, Tragedie i 4 Akter (Rivière).

TIL RUBENS' FLAMLÆNDERINDER

Nu, Middagsheden modner Bygmarkerne og rister
Jere Kroppe, der bugner af Sundhed og af Magt —
Flamlænderinder, vis os jer svære Legemspragt,
Der svulmer med en Vælde, saa jere Bælter brister!

Paa en Hob af Høets gulnede Straa udstræk jer
her!

Jeres Krop er idel Kraft, I har saftigrøde Bryster,
Jert Hovedhaar er findelt som Sand paa Havets
Kyster,

Og vore Arme kryster forelsket eders Knæer!

Ved højlys Dag, herude paa Sletten, lad jer dyrke,
Nu, det vælder med Varme fra Sommerhimlens
Brand,
Nu, de store Ege troner langs Kærets dybblaa
Vand
Og trodser den sitrende Luft med stædig Styrke.

Nu, de fyrige Tyre har følt sig underlagt
Brunstens Feber, der ustyrligt i Pulsene fænger,
Nu, man hører i Gaardenes frodigt grønne Vænger
Stodhingstene pruste med deres Halse strakt;

Nu, Elskovsdriften vildt i hvert Hjerte sig udlader,
Og det spiles ud af Pustet fra Kødets Blæsevej, r,
Som Sejlet bulner op under Stormens barske Færd,
Naar fra aaben Sø den styrter sig frem i Galop-
pader;

Nu og her skal jer Skønhed, der modstaar Tidens
Strøm,
Jere blomstrende Bryster, jert Blik, som gyldent
skinner,
Forherliges af os — o, I Fædrelandets Kvinder,
Der virkeliggør i Eder vor kødelige Drøm!

TAAGE

I skumle Vintertaager med al jer vage Ve,
Jeg anraaber Eder, at I vil naadigt skjule
Mit Hjerte og mit Sind i jer side Dødeble
Og blandt de brudne Kviste og Blade, gustengule
Og krympede, mens fjernt i det vaade Tæppe
gemt,

Der ned om den slumrende Slette varligt synker
Mellem dumpe og sygnende Genlyd ~~denne Klang~~
Af en udmattet Klokke dør hen og derpaa klynker
Igen — saa ganske dør i den øde Aftenstund,
Saa alene, saa fattig og frygtsom, at en Krage
— I et Murhuls klamme Nat sammenkrøben i
Blund —

H
dette Klemt

Vaagner op ved at høre den stønne dybt og klage
Og svarer den ved selv nu at jamre svagt og blidt
Ud i den store Stilhed, der netop lod sig føde —
Saa tier i den Tro, at en Dødskamp nu er stridt
Til Ende hist i Taarnet — at Kirkeklokken døde...

UMÆTTELIGT

Hver Aftenstund i Afsky for Dagens Gøgl jeg flænger,
Barbarisk vildt med Galskabens glødende Tand
Mig selv — mit eget Hjerte, som jeg med Haansord
dænger,
Saafremt det martret raaber paa Himlens Trøster-
mand.

En Skumring, grøn af Solfaldets udbrændte Under,
Behersker en Vig af Havet, der Flammefloder lig
Strømmer ind som i et Utal af aabnede Vunder
I en Skærgaard, der er hullet af Hulken og af Skrig.

I denne Pinslens Aften min Sjæl sig spejlet finder,
Naar en Braadsø sig styrter forbitret og haardt
Mod Skærene — og brister, og dens Brynje der
skinner
Af Guld og Sølv, oprives og stødvist smuldrer
bort.

Omsider fandt jeg Glæden ved selv min Ve at
volde —
Af egen Drift! Hver Taare, jeg fælder, gør mig ør
Af Fryd. Mit Hjertes Hovmod maa smukt tilbage-
holde
Forbandelsen og juble, mens mine Smerter gør.

Jeg bespotter mine Synder og Laster. Det læger
Et Øjeblik min Lede ved Hjernens Sammenbrud —
Og naar Aftenen løfter sit bærmefyldte Bæger,
Saa kræver jeg umættelig at drikke det ud.

DE GAMLE EGE

De gamle, svære Ege, der er vokset kroget op,
Stønner i Vinterstormen og strækker deres Grene
Som store, gale Arme, der vil undfly fra en Krop,
Men som tragisk holdes fast af en ubønhørlig Sene —

Runkne og dystre de gamle Ege staar
som Kæmper i Horizonten, hvor Vindene hovmodigt
Med Vinger som Svøber paa Aftensolen slaar
Og bider i den, Bulbider-agtigt og blodigt —

Som skumle Brøders Dølgsmænd de Ege er at se,
Thi Nordens Sjæl bebor dem, den barske og stride;
Den brøler ud fra dem i sin natlige Ve
Og vrider deres Grene i sin Efteraarskvide.

O de Klager, deres Klager den hele, lange Nat!
Først blidt og langvejs borte de mjaver og brummer,
Som bange for ved stærkere Støj at bryde brat
Det lidende Slettelands kummerfulde Slummer.

Saa Forfærdelse og Attraa, naar endelig, med eet
Det er over dem, ubændigt og vrinskende — Vejret;
Saa den rædselsfulde Rallen, der gaar saa vidt og
bredt,
At Dyrene langs Vejene hyler, hadfortæret —

Eller skrækslagne kaster sig ned paa Stedet dér.
Saa en Stilhed, enevældig, til Angsterne viet,
— Forventninger om Mørke, om Vanvid og om
Sværd —
Og pludselig, afsindigt og vældigt — Raseriet:

Uendeligheden, der slider sig itu
og jager tænderskærende tværs over Landet
I rasende Laser, der kundgør Dødens Gru
Fra Rummets ene Yderpunkt ud til det andet.

O de Ege! O hvilke Lemlæstelser, de bar!
Deres Knopper og Grene, der blev hærgede og tagne
Med Vold! Deres Arme, der viser Ar paa Ar,
Af Øksehug og Haglvejrshug og Lynild slagne.

De er sprængt i Ensomheden; deres gyldne Hud
blev mørk
og furet deres Pande; nu klager sig Saften
End mere vemodigt, som havde Verdens Ørk
Alt sendt sit sidste Skrig ud gennem altings Aften.

De gamle, svære Ege, der er vokset kroget op,
Stønner i Vinterstormen og strækker deres Grene
Som store, gale Arme, der vil undfly fra en Krop,
Men som tragisk holdes fast af en ubønhørlig Sene.

Som skumle Brøders Dølgsmænd de Ege er at se,
Thi Nordens Sjæl bebor dem, den barske og stride;
Den brøler ud fra dem i sin natlige Ve
Og vrider deres Grene i sin Efteraarskvide.

UENDELIGT

Høstblæstens og Fortvivlelsens Hundeflok sig
samlers
Og skambider Aftenens Ekko med sit Glam,
Og umaadeligt i Tomheden Skyggerne famler
Efter Maanen, der glimrer i hver en Brønd og Dam.

I Slettelandets Synsrand bestandig samme Pletter
Af Lys. Og stadig Røster i Vester og Øst —
Tværsover de uendelige Sumpe og Sletter
Og i Skovdybet — Skumringens mangfoldige Røst.

Og Aftnens Landeveje sig uafbrudt forener
Og skilles ad, som Skibene krydses tavst og brat —
Beständig de sig strækker og grænseløst forgrener
Og taber sig langt borte i den bundløse Nat ...

AT DØ

En Aften, stor af Skove og Floders gyldne Vand,
Forraadner nu hist nede, hvor Sletten sig fortaber,
Og kraftigt med de Næver, som Skyerne skaber,
Den knuser i den grønlig Synsrand Solens Brand.
O svulmende Aarstid! Og hvor Oktober fører
Sig skødesløst og dovent i sin Dødsstunds rige
Glans:

En Kugle af Ild, hvert Æble! Hver Klase en
Rosenkrans,

Som Lyset med en sitrende Finger ømt berører
For sidste Gang, før Vintren. Blev Stilheden sprængt
Af Krageskrig? De kommer. Men endnu nogle
Dage —

De bedste — har det lakrøde Løvfald tilbage

Af Jordbærskud blev Bedenes Muld som blod-
bestænkt,

Sine gule Bladefingre mod Himlen Skoven
stemmer,

Og Malm og Bronze toner, langt borte, Slag i Slag.
I Vandets Lugt sig blander en liflig Kvædesmag,
Og Irisblomsters Vellugt i Mossets Duft sig gemmer.
Og Kærets blanke Vandspejl er fyldt fra Bred til
Bred —

Imellem slanke Birke, hvis Grene sagte bæver —
Af Maanen, der umaadelig, tung og rød sig hæver
Og ligner en Frugt, fuldmoden og dejlig, født i Fred.

At dø saadan, mit Legem, at dø saadan var Drøm-
men!

I en yderste Opblussen af Farver og af Sang —
Med Blikket fuldt til Randen af Guld og Solnedgang,
Med Hjernen fuld af Safternes sidste Overstrømmen.
At dø de kæmpemæssige Blomsters blide Død!
De Blomster, der befandtes for svulmende for
Livet!

Den store Død saadan fik et værdigt Offer givet,
Og vort uhyre Hovmod led derved ingen Nød!
At dø, mit Legem, dø denne Efteraarets Død!

FROMT

Nu hæver Vinternatten sin rene Kalk mod Himlen

Jeg selv, o Herre! hæver mit Hjertes dunkle Kumme,
Mit Hjerte, Gud! mit Hjerte! mod dine tomme
Sfærer,

Endskønt jeg ved, de Himle i Evighed er stumme
Og blottede for alt, hvad mit Hjerte vildt begærer;
Jeg ved, du er en Fabel — og knæler ned med
Bønner

Paa Læberne; jeg ved, at din store Haand er
knyttet,

Dit store Øje blindt for den Ve, hvori vi stønner —
Ved, du er blot mit Billede, ud i Altet flyttet;
Ynk alt mit Afsind, Herre! og straf det ej med
Grumhed,
Jeg har Behov at klage min Nød for al din Stum-
hed!...

Nu hæver Vinternatten sin rene Kalk mod Himlen.

BLÆSTEN

Henover Heden, ud i Øst og Vest,
Den vilde Blæst nu varsler November;
Henover Heden, i Øst og Vest,
Den vilde Blæst
Nu med sig selv afsindig kæmper,
Slaar hvert et Tag med tunge Slag,
Den vilde Blæst —
Den Blæst, som raser i November.

Enhver Cisternes
Pøse af Jern og Hejseværker
Hviner.

Hver Brønds og hver Cisternes
Pøse og Hejseværker
Hvintet forstærker,
I Dødsensve, nu Stormen alting kværker.

Blæsten plyndrer, langs Flodens Rand,
Elmenes visne Løvbestand —
Den Blæst, som raser i November;
Hver Rede blev Ruiner
For Blæstens Tand;
Jern rasper den som Ved
Og vildt den strigler Vinterens Laviner,
Oprev dens fjerne hvide Skred
Til sidste Rest — hin Blæst,
Hin Blæst, som raser i November.

I de faldefærdige Stalde
Ud fra hver flikket Luges Brist
Nu Ragelses-Sager flagrer:
Glasskaar, Papir og Tvist.
— O Blæst, som raser i November! —
Højt paa sin svedne Grønsværs-Tue,
Fra nedent af op gennem Luftens Lag

Og oppefra ned som et Lynnedslag,
Den sorte Mølle — et skummelt Skue —
Den sorte Mølle nu maler Blæst —
Blot Blæst,
Hin Blæst, som raser i November.

De gamle Hytter, der krøb i Læ
Omkring de store Kirketaarne,
Nu vakler i Bindingsværkets Knæ;
De gamle Hytter, hvis Tage hælder,
I Blæsten smælder —
Den Blæst, som raser i November.
De Kors paa den snævre Kirkegaard,
Der som Dødningarme i Vejret staar,
sig styrter ned som en stor
Flok Fugle paa Gravens Jord.

Den Blæst, som raser i November,
Den Blæst —
O sig mig, om I saa den Blæst,
Hvor de tre hundred Veje mødes?
O sig mig, om I saa den Blæst,
Hvori man ræddes og forødes?

O mon I saa den sidste Nat,
Da Maanen selv den vælted brat,
Og angst for Død og Dom
Hver ormædt Landsby videnom
Som Markens Kvæg sig jamred,
Orkan-omklamret!

Paa Heden fejrer, i Øst og Vest,
Den hylende Blæst sin Fest —
Den vilde Blæst, som varsler November.

LIVET

Man maa beundre alt for sin egen Sjæl at hidse
Og at hæve sig højere end de, hvis Levned her
Var forbryderisk Lidelse og undertrykt Begær:
Af den ophøjet grufulde Sandhed kan tilvisse
Der perses en Vædske, tilbørligt stærk og rød
Til at beruse Hjerne og Hjerte med sin Glød.

O rene og skære Hvede, hvorfra man Klinten sigter!
O klare Flamme, udvalgt blandt tusind Kærter
Hær,
Hvis Glans er legendarisk, men ej Legendens værd!
At gaa med faste Skridt paa en Grund, der ikke
svigter,

Mod en Velkomst, der vinker bag alle Vejens
Sving,
Og bære blot som Rustning sin Stoltheds Straale-
ring!

Hovmodigt skride frem og for ingen Hindring
vende,
Men vandre stik imod den i stædig Tillid til,
At den viger for vor Vilje, naar vi ustyrligt vil —
Og for vor sikre Tanke, vort Taalmod uden Ende;
Og at føle den Forvisning i hver en Fiber gro
At Dag for Dag man bliver kun mere stærk og fro.

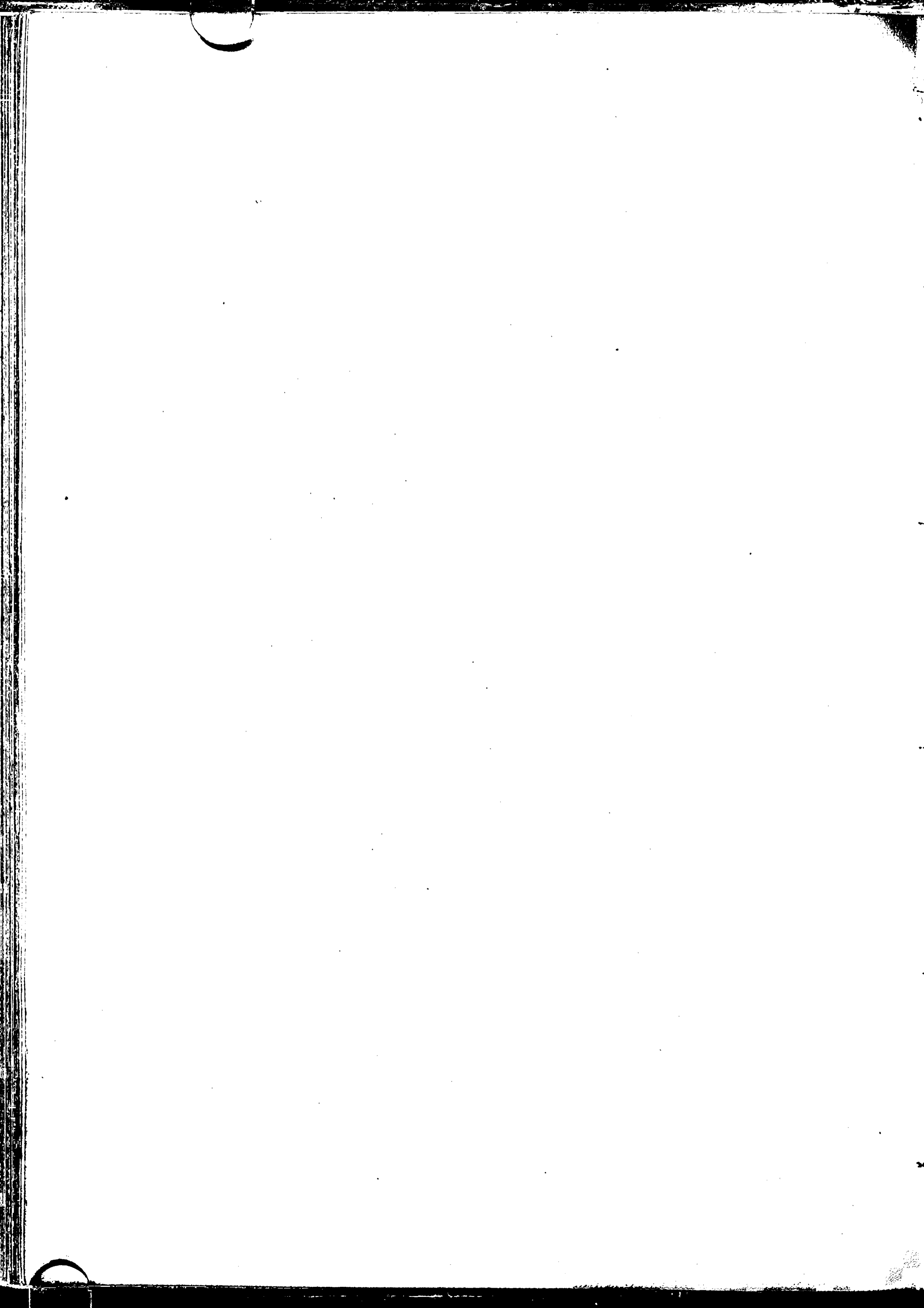
Og glødende at elske sig selv i alle hine,
Der paa samme Vis har ildnet sig op i samme
Strid
For just den samme Fremtid, der skrider hørligt
hid;
At elske deres Hjerter og Hjerner for den Pine,
De som vi selv har døjet paa mangan dyster Dag —
Samme Sorger, samme Dødskval, selvsamme
Nederlag.

Beruse sig i Menneskets Kampe her, — der lyser
Som Genskin kun af Stjernernes vilde Vaaben-
færd

Og endelige straalende Ordning, oppe dèr —
Til man lever i alt, hvad der handler, strider,
gyser —:

Til graadigt man annammer, med Hjertet aabnet
vidt,

Den strenge Lov, der styrer Al-Livet, ubestridt.

MAX WALLER

MAX WALLER

BIOGRAFI:

Født i Bruxelles 23. Febr. 1860. Død 6. Marts 1889. Studerede i Louvain, hvor han stiftede Bladet *Le Type*, som blev forbudt af Universitetets Myndigheder. Grundlagde noget senere *La Jeune Belgique*, der blev Samlingsstedet for alle de unge, symbolistiske Digtere. W. var tillige Medarbejder ved forskellige Dagblade

BIBLIOGRAFI:

1891: *La Flûte a Siebel* (Lacomblez, Bruxelles).

GAMLE VIFTER

Jeg har de gamle Vifter kær,
Hvis Samtid, ak! forlængst gik under:
I Montrens Grav af Glas de blunder
Forsømt, forladt af en og hver!

Af hvilke Hænder blev de vugget
I svunden Tid — en Middagsstund
Ved Stævnemødet i en Lund,
Hvis Løv af Sol var gennemtrukket?

Hvis fine Fingre har dem ført?
Det kan, Morliller, I berette!
Hvor mange yndig Amourette
Mon de har baade set og hørt?

Ja, søde Ting de maatte sanse,
Ord, der var kun bestemt for to!
De gamle Vifter gemmer tro
Paa Mindet om de Contre-danse,

Hvor ganske sagte en Marquis
Med Anstand, som man ej kan lære —
og ømme . . . Fagter — sa': »Vil De
Ej være min Marquise, kære?«

NOTER

Pag. 12, Linje 10 f. o.: *Félicien Rops' Træsnit*. Næmlig Frontispicen i det Udvalg af *Fleurs du Mal*, der publiceredes i Bruxelles under Titlen *Les Épaves*. Forøvrigt røber hele Rops' Produktion et aandeligt Slægtskab med Baudelaire.

Pag. 109. *Til Rubens' Flamlænderinder*. Dette Digt eksisterer i to forskellige Versioner, af hvilke den ældste bærer den her benyttede Titel. I sin omarbejdede Form er Digtet døbt *Aux Flamandes d'autrefois*. Den foreliggende Gengivelse støtter sig til begge Varianter.

ERRATA

Pag. 68, 15de Linje, læs:

La nouvelle Revue i Stedet for *Nouvelle Revue Française*.

Pag. 73, 2den Strofe, 1ste Linje, læs:

Og hvis han spørger ud om mèn.

Pag. 77, Overskriften, 2den Linje, læs:

Béatrice i Stedet for *Béatrix*.

INDEX

	Pag.
<i>Emile van Arenberg</i>	
Vesuv	17
<i>Georges Eekhoud</i>	
Spøgeri	21
<i>Max Elskamp</i>	
Vi har omsider atter Søndag	25
<i>André Fontainas</i>	
Mod Nord	29
Hjemkomst til Slottet	31
<i>Paul Gérardy</i>	
Trækors	35
<i>Ivan Gilkin</i>	
Symbol	39
Fiskeren	41
<i>Valère Gille</i>	
Thermopylæ	45
Baudelaire	47
<i>Albert Giraud</i>	
Rondeau	51
Den kære Røst	53
<i>Charles van Lerberghe</i>	
Lykken	59
Farvel	61
<i>Grégoire le Roy</i>	
Bag blomstret Rude	65

<i>Maurice Maeterlinck</i>	
Fire Sange	71
<i>Georges Marlow</i>	
Sjælefred	81
<i>Georges Rency</i>	
O Himlens frie Højder	85
<i>Georges Rodenbach</i>	
Regnen	89
Processioner	91
O Stad, o du min Søster	95
Det er Regntid nu	99
<i>Fernand Séverin</i>	
Naturen	103
<i>Émile Verhaeren</i>	
Til Rubens' Flamlænderinder	109
Taage	111
Umætteligt	113
De gamle Ege.	115
Uendeligt	119
At dø	121
Fromt	123
Blæsten	125
Livet	129
<i>Max Waller</i>	
Gamle Vifter	135

